

ဟာသ
အကြောင်း

အားစား

မင်း ချိတ်စိုးစိန်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၁၄ ခုနှစ်
အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

မောင်မျိုး
(ကြောင်နှစ်ကောင်)
စီစဉ်သည်။

သစ်သားမီးခြစ်

(၁)

သစ်သားမီးခြစ်ဆံကို စတင်တီထွင်တဲ့သူက အင်္ဂလန်နိုင်ငံ စကော့တန်မြို့က ဂျွန်ဝေါ့ကားဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ သူက...

အင်တီမိုနို ဆာလဖိုက်၊ ပိုတက်စီယမ်ကလိုရိုက်နဲ့ ကော်တစ်မိုး ရောစပ်ထားတဲ့ အရည်ထဲမှာ သစ်သားစလေးတွေကို ထိပ်ဖျားစွပ်ရုံနှစ် ပြီး အခြောက်ခံတယ်တဲ့။ နောက် မီးခြစ်ခြစ်တဲ့အခါကျတော့ သစ်သားစ လေးတွေကို ကော်ပတ်စက္ကူကြမ်းပေါ်မှာပွတ်ပြီး ခြစ်လိုက်တာပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံက ဒေါက်တာချားလ်စ်ဆော့နိုး ယား နဲ့ အမေရိကန်က အေ၊ ဒီ၊ ဖီးလစ်တို့လုပ်တဲ့ မီးခြစ်တွေမှာကျတော့ ဖော့စဖိုရပ် (Phosphorous) နဲ့ ဆာလဖာ (Sulphur) ကိုပါ ထည့်သွင်း ပြုလုပ်လာကြတယ်။

ဆာလဖာကို များများထည့်ပေးထားတော့ မီးခြစ်သံဟာ ကြမ်း

မင်းနီဂီနီ

တမ်းတဲ့ မျက်နှာပြင်နဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါ ထိလိုက်ရုံနဲ့ မီးလွယ်လွယ်ထပြီး တောက်လောင်တာပေါ့။ ဆာလဖာဆိုတာက “ယမ်း” ကိုး။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ဖော့စဖိုရပ် (Phosphorous) အကြောင်းပါ။ မြန်မာတွေရဲ့ အခေါ်အဝေါ်အရတော့ “မီးစုန်းဓာတ်” ဆိုတာပေါ့။ ဒါဟာ မီးတောက်လောင်ဖို့ အရေးပါတဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုးပါ။

ဖော့စဖိုရပ် (မီးစုန်း) ဟာ လေနဲ့ထိရုံနဲ့ မီးထတောက်နိုင်စွမ်းတဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖော့စဖိုရပ်ကို လေနဲ့ တိုက်ရိုက်မထိတွေ့အောင် ကော်တစ်မျိုးနဲ့ ဖုံးလွှမ်းထားရတယ်။

မီးခြစ်ဆံကို ခြစ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အပေါ်က ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ကော်အလွှာက ပဲ့ထွက်သွားတယ်။ အောက်က ဖော့စဖိုရပ်ပေါ်လာပြီး “ဟုန်း” ခနဲ မီးထတောက်တာပေါ့။

(မီးတောက်ကို ချက်ချင်း ငြိမ်းမသွားအောင်လို့ အောက်ဆီလျင်ဓာတ်ပါတဲ့ ပိုတက်စီယမ်ကလိုရိုက်က ကူညီပေးပါတယ်။ မီးဟာ အောက်ဆီလျင်ကို ကြိုက်တယ်လေ။ အောက်ဆီလျင်ကို စားသုံးပြီး မီးလောင်ကျွမ်းရတာကိုး)

ဒါဟာ သစ်သားမီးခြစ်ဆံလေးကို ခြစ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဖြစ်စဉ်ပါပဲ။

(၂)

ကျွန်တော်က လူတွေရဲ့ နှလုံးအိမ်ထဲကို စိတ်ကူးနဲ့ ချောင်းချောင်းကြည့်မိပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရတာက လူတွေရဲ့

ဟာသအကြောင်းအကံဆေး

နှလုံးအိမ်က မီးခြစ်ဆံတွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ဆင်ဆင် တူနေတာပဲကို။

လူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ “အတ္တ” ဆိုတာရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဖော့စဖိုရပ် (Phosphorous) လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူရဲ့အတ္တဟာ ဖော့စဖိုရပ်လိုပဲ လွယ်လွယ်နဲ့ မီးထတောက်နိုင်တာကိုး။

နောက်တစ်ချက်က လူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ “ဆင်ခြင်တုံတရား” ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်က “ကော်အလွှာ” လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဆင်ခြင်တုံတရားက ဖော့စဖိုရပ်ကို မီးမတောက်အောင် ဖုံးလွှမ်းကာပေးထားရသလိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ “အတ္တ” တွေ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လွင်မနေအောင် ဖုံးလွှမ်းအုပ်မိုးထားရလို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်ကတော့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ မျက်နှာပြင်တစ်ခု ဖြစ်နေနိုင်ပေရဲ့။

အခန့်မသင့်လို့ အဲဒီ လူမှုဆက်ဆံရေးမျက်နှာပြင် ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ပွတ်တိုက်လိုက်မိတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရား “ကော်အလွှာ” ဟာ ပဲ့ကြွေကွာကျသွားတယ်။ အဲဒီမှာတင် အတွင်းက အတ္တ “ဖော့စဖိုရပ်” ဟာ “ငါကွ” လို့ ဟစ်ကြွေးပြီး မီးထတောက်ပြလိုက်တာပါပဲ။

အဆင်မသင့်ရင် အဲဒီမီးဟာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကိုကော၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ့်မိသားစု တစ်ခုလုံးကိုပါ လောင်ကျွမ်းသွားစေတတ်တာမျိုးပါ။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ဒါဖြင့်- ဘာတွေလုပ်ကြမလဲ။ ကိုယ့်အတ္တ “ဖော့စဖိုရပ်” တို့

www.burmeseclassic.com

၁၀ မင်္ဂလာနိဂုံး
ဖယ်ရှားပစ်မလား။ လူမှုရေးမျက်နှာပြင် ကြမ်းရှုထွေကို ညှိနှိုင်းပြီး
ချောမွေ့အောင် လုပ်ကြမလား။

(၃)

ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်သားမီးခြစ်ဆံလေးတစ်ချောင်းကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရိုးရိုးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်နေမိတာပါ။

ရေဒီကိရိယာ

(၁)

လင်းနို့တွေဟာ အမှောင်ထဲမှာ အတားအဆီး အပိတ်အဆို့
တွေကို ဘယ်လိုရှောင်တိမ်းပြီး လွတ်အောင်ပျံသန်းနိုင်ကြသလဲဆိုတဲ့
ဩဇာကို ဖြေရှင်းဖို့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ စူးစမ်းကြံဆခဲ့တာကို ငယ်ငယ်
တုန်းက ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

“ရေဒါအစ လင်းနို့က” တဲ့။ လင်းနို့တွေဟာ အသံလှိုင်းတစ်ခု
ထို့ ထုတ်လွှင့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအသံလှိုင်းဟာ သူတို့ပျံသန်းရာ လမ်း
ကြောင်းရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ အတားအဆီးကိုထိပြီး ပဲ့တင်
ထိုးတုတ်တွေက လင်းနို့ဆီ ပြန်ရောက်လာရော။

အဲဒီနည်းအားဖြင့် လင်းနို့တွေဟာ သူတို့ရဲ့ရှေ့မှာ အတား
အဆီး အပိတ်အဆို့တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ကြတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
အဲဒီသဘောတရားကို အခြေခံပြီး ရေဒါကိရိယာကို တီထွင်ခဲ့ကြတာပေါ့။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇွန်လမှာ အမေရိကန်ရေတပ် သူတေသန

ဌာနက သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ဘိုးလင်းလေယာဉ်ကွင်းမှာ စမ်းသပ်ချက် တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဖရီကွင်စီ (Frequency) မြင့်မားတဲ့ ဓာတ်အားကိရိယာတွေကို အသုံးပြုပြီး မျက်စိ နဲ့ မကြည့်ဘဲ မြေပြင်ကို လေယာဉ်ဆင်းနိုင်ဖို့ပါ။

ဓာတ်အားပျံ့နေတဲ့ နယ်ပယ် (Field) အတွင်းကို လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်း ပျံသန်းဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ ဓာတ်လှိုင်းတွေဟာ လေယာဉ် ပျံကို သွားရောက် ရိုက်ခတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဓာတ်လှိုင်းတွေရဲ့ မူရင်း ပုံစံအဆင် (Pattern) ဟာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ ပျက်ပြားသွားတယ် လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒီလို ရေဒါနည်းနဲ့ လေယာဉ်ပျံတွေကို ရှာဖွေတဲ့အတတ် ပညာကို “ဟိုင်းလင်း” ဆိုတဲ့ လေတပ် စစ်ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်က ၁၉၃၀ ခုနှစ်မှာ စမ်းသပ်တီထွင်ခဲ့ပါတယ်။ သူက ရေဒီယိုဓာတ်လှိုင်း တွေကို အသုတ်လိုက် အသုတ်လိုက် ထုတ်လွှတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့် နယ်ထဲ ဝင်လာတဲ့ လေယာဉ်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရောက်ရှိနေသလဲ ဆိုတာ တွက်ချက် သိရှိနိုင်ပါတယ်။ လေယာဉ်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း ရေဒါမှန်ပြင်မှာ ပုံဖမ်းသိရှိနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီကစပြီး ရေဒါကင်းထောက်စနစ် ထွန်းကားလာတာပါပဲ။ အခုအချိန်မှာ ရေဒါဟာ စစ်ရေးမျက်နှာစာမှာ မရှိရင်မဖြစ်တဲ့ ကိရိယာ တစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။

(၂)

လူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ကိုယ်မှန်မှန်ကန်ကန် နားလည် သိမြင်ပါရဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမေးလာရင် ဖြေရတာ အတော်ခက်ပါလိမ့်

ဝယ်။ (လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တာကို မှန်တယ်လို့ အမြဲတမ်း ထင်တတ် ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေဝေပေ့် ထခြားသူတွေဘက်က မှားနေတာမျိုးနဲ့ကြုံရရင် တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက် တွေဟာ ဝေဝါးသွားပါလေရော)

တကယ်တော့ လူဆိုတာလည်း အမှောင်ထဲမှာ ပျံသန်းနေရတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးပါ။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ကလည်း “ရေဒါ” တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူတွေရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတွေ ဟာ တန်ပြန်ပုံတင်သံတွေအဖြစ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လူမှုအဖွဲ့အစည်းကို ထိခိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပြန်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုပြန်လာတဲ့ ပုံတင်လှိုင်းတွေကို ကြည့်ပြီး အတားအဆီး တွေ၊ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သံတွေကို ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ရ တယ်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ခါးခါးသီးသီး တန်ပြန်ရိုက်ခတ် နေတယ်ဆိုရင် “ဒါဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ မသင့်လျော်တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ” လို့ တွေးကြည့် ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် တကယ်လွယ်လှတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့် လုပ်ရပ်တစ်ခုအတွက် တန်ပြန်ရိုက်ခတ်လာမယ့် ရေဒါလှိုင်းတွေက အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်လို့ပြောတဲ့သူတွေ ခိုသလို ဆိုးတယ်လို့ပြောတဲ့သူတွေလည်း ရှိမှာပဲ။ ချီးကျူးသူတွေရှိသလို တဲ့ရဲ့သူတွေလည်း ရှိမှာပဲလေ။

လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မျက်နှာပြင်က သိပ်ရှုပ်ထွေးတယ် မဟုတ်

၁၆

မင်းခက်စိန်

လား။ အမှန်၊ အမှားဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့အပြုအမူနဲ့တင် ဆုံးဖြတ်ရတာ မဟုတ်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုနဲ့လည်း ဆိုင်တယ် လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

လူတွေ ပျံသန်းရတာက လင်းနို့တွေ ပျံသန်းရတာထက် ပိုပြီး ခက်ခဲပါတယ်။

စည်သွတ်ဘူး

(၁)

လူ့ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းမှာ အစားအစာကို ကြာရှည်ခံအောင် ထုတ်လုပ်ဖန်တီးတဲ့ အတတ်ပညာဟာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ တီထွင်မှုကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

စည်သွတ်လုပ်ငန်းကို စတင်တီထွင်ခဲ့သူဟာ ပါရီမြို့က နီကိုလပ်အက်ပတ်လို့ခေါ်တဲ့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ၁၈၀၉ ခုနှစ်မှာ ဒီနည်းကို တွေ့ရှိ အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အစတုန်းကတော့ သူက အစားအသောက်တွေကို ဖန်ပုလင်းတွေထဲမှာ ထည့်ကြည့်ပါတယ်။ နောက်တော့ သံစည်ဘူးတွေနဲ့ စမ်းသပ်ခဲ့ပါတယ်။

အစားအသောက်တွေကို ကြာရှည်ခံအောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့ နည်းပညာဟာ ရိုးရိုးလေးပါ။

အစားအစာတွေကို ပုပ်သိုးစေတဲ့ပစ္စည်းဟာ Micro Organ-

J မင်္ဂလာနေ့
ism လို့ခေါ်တဲ့ အနုဇီဝရုပ် (ပိုးမွှား) ကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ပိုးမွှားလေးတွေဟာ အစားအသောက်တွေပေါ်မှာ ပေါက်ဖွားလာကြပြီ ဆိုရင် အဲဒီအစားအစာတွေဟာ ပုပ်သိုးသွားကြတော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် အစားအစာတွေပေါ်မှာ အဲဒီ Micro Organism ပိုးမွှားလေးတွေ မတွယ်ကပ် မရှင်သန် မပေါက်ဖွားနိုင်ဘူးဆိုရင် အစားအစာတွေဟာ မပုပ်သိုးတော့ဘူးပေါ့။

ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတော့ အစားအစာထဲမှာ ပိုးမွှားလေးတွေ သေကြေကုန်အောင် အပူတိုက်ပြီး အအေးခံထားရပါတယ်။ နောက် လေလုံတဲ့ သံဘူးထဲမှာထည့်ပြီး နောက်ထပ် လေမဝင်အောင် အလုံပိတ်ထားလိုက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လေအလုံပိတ်ထားလို့ မဖွင့်သေးသရွေ့ ပြင်ပက ပိုးမွှားတွေ မဝင်တော့တဲ့အတွက် အစားအစာတွေဟာ မပုပ်သိုးတော့ပါဘူး။ ဒါပါပဲ။

နီကိုလပ်အက်ပတ်က အဲဒီနည်းပညာအကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားပြီး ၁၈၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ ဖတ်ရှု လေ့လာကြတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အဲဒီနည်းပညာအတိုင်း ထုတ်လုပ်တဲ့ စည်သွတ်ဘူးလုပ်ငန်းတွေ အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြတော့တာပေါ့။

(၂)

ကျွန်တော်သာ အခုနေ “နီကိုလပ်အက်ပတ်” နဲ့တွေ့ရင် လူတွေရဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းတွေကို မပုပ်သိုးအောင် စည်သွတ်ဘူးထဲ ထည့်ပေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ကလေးဘဝတုန်းက သိပ်ကို ဖြူစင်ခဲ့ကြပါ

J ဟာသအကြောင်းအရာ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်လောက်တစပြု ပုပ်သိုးစေတတ်တဲ့ ရောဂါပိုးမွှားတွေ ဝင်ရောက်ပေါက်ဖွားလာပါလိမ့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လို့ ပြောသူတွေက ပြောကြပေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူး။ အဲဒီ ပိုးမွှားတွေ ဝင်မလာအောင် ကာကွယ်မထားနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်။

သူတော်စင်တွေ၊ ရဟန္တာတွေဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးဟာ ညစ်နွမ်းပုပ်သိုးမသွားရတာလဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ရင်ထဲက ပိုးမွှားတွေကို သေအောင် သတ်နိုင်ခဲ့ကြပါပြီ။ နောက်ထပ် ပြင်ပက ပိုးမွှားတွေ ဝင်မလာအောင်လည်း လုံခြုံတဲ့သီလနဲ့ ကာရံထားနိုင်ခဲ့ကြပါပြီ။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ကတော့ သောက ပိုးမွှားတွေ၊ လောဘ၊ ဒေါသ ပိုးမွှားတွေကို ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ (ကိုယ့်ကို ခုကွပေးမယ့် ပိုးတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မွေးမြူနေတဲ့) အစားအသောက်တွေပဲ မဟုတ်လား။

ဒီပုံစံနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ “မသိုးထမင်း၊ မသိုးတင်း” ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပုပ်သိုးကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် လောကကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို အမှိုက်ပုံမှာ သွန်ဝင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိပါတယ်။

လျှပ်စစ်သံလိုက်

(၁)

လျှပ်စစ် (Electric) ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ဂရိဘာသာစကား ဖြစ်တဲ့ “အီလက်ထရွန်း” ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကနေ ဆင်းသက်လာတာပါ။ ဇူရင်းအဓိပ္ပာယ်ကတော့ “ပယင်း” ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို ပယင်းလို့ နာမည်တပ်ရသလဲဆို တော့ ရှေးတုန်းက စမ်းသပ်ချက်တစ်ခုမှာ ပယင်းတုံးတစ်တုံးကို ကြိမ်ဖန် ဈားစွာ ပွတ်တိုက်ပေးရင် ပယင်းတုံးဟာ ပူလာပြီးတော့ အရာဝတ္ထု တလေးတွေကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့သတ္တိရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့ရလို့ပါပဲ။

လျှပ်စစ် သံလိုက်ဆွဲငင်အားကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိသူကတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝီလျံဂေးလဘတ် (William Gilbert) ဖြစ်ပါတယ်။

၁၇၂၉ ခုနှစ်မှာ စတီဖင်ဂရေဆိုသူက လျှပ်စစ်ဓာတ်ကို အရာ ဝတ္ထုတစ်ခုရဲ့ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ရောက်သွားအောင် ပို့လွှတ် လို့ရတယ်ဆိုတာ တွေ့ရှိခဲ့တယ်။

လျှပ်စစ်ဓာတ်ဝင်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကနေ ကြိုးတစ်ချောင်း

နဲ့ ဆက်ပြီး ပေ ၇၀၀ အကွာက မုန်ညှင်းစေ့တစ်စေ့ကို ဆွဲငင်ကြည့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို လျှပ်စစ်ဓာတ်စီးနိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို Conductor လို့ခေါ်ပြီးတော့ လျှပ်စစ်ဓာတ်မစီးနိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို Insulator လို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ဓာတ်ဖို (Positive) နဲ့ ဓာတ်မ (Negative) လို့ နှစ်မျိုးရှိတဲ့အကြောင်း သိလာခဲ့ရပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုထဲမှာ ဓာတ်ဖိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓာတ်မပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဝင်နေတယ်ဆိုရင် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဝင်နေတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ဓာတ်အားတွေဟာ အဖို အဖိုချင်း၊ အမ အမချင်းဆုံမိရင် တွန်းကန်ကြပြီးတော့ အဖိုနဲ့အမ မတူညီရင် ဆွဲငင်တတ်တဲ့သဘော ရှိပါတယ်။

၁၈ ရာစုနှစ်တွေမှာတော့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု (ဥပမာ-ပယင်းတုံး) ကို လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဝင်စေချင်ရင် လျှင်လျှင်မြန်မြန် ပွတ်တိုက်ပေးဖို့ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သိလာကြပါတယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပွတ်တိုက်လေလေ ဝင်လာတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဟာ ပိုပြီး ကြီးမားလေလေပါပဲတဲ့။

(၂)

ကျွန်တော်ကတော့ “လူတွေဟာ ပယင်းတုံးတွေများလား” လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။

သောကတွေက ပွတ်တိုက်လေလေ ကျွန်တော်တို့မှာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေ ဝင်ရောက်လာလေလေပါပဲ။ တကယ်ဆို ပွတ်တိုက်ခံရတဲ့ အပူဒဏ်တွေဟာ လောကကို ဖြတ်သန်းဖို့ အင်အားတွေလို့ ဆိုချင်မိတယ်။

ဟာသအကြောင်းအရာအား

ဒါပေမယ့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသလိုပဲ သောကတွေရဲ့ ပွတ်တိုက်ခြင်းကိုခံရတဲ့ လူဟာလည်း နှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲပြားပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

တစ်မျိုးကတော့ သံမဏိလို အပူငွေ့နဲ့ ရင့်ကျက်မာကျောပြီး ဘယ်လိုဒဏ်မျိုးကိုမဆို ခံနိုင်ရည်ရှိလာတဲ့လူသားပါ။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ အဲဒီသောက အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ တွန်းကန်ပြီး လောကနယ်ပယ်ထဲက လွင့်စဉ်ထွက်သွားတဲ့ လူမျိုးပါ။ သင့်မှာကော ဘယ်လို လျှပ်စစ်စွမ်းအားတွေ ရှိနေပါသလဲလို့ မေးချင်ပါတယ်။

(၃)

လျှပ်စစ်ဓာတ်ဆိုတာ အသုံးပြုတတ်ရင် ပြုတတ်သလောက် ကောင်းကျိုးပြုသလို ဆိုးကျိုးလည်း ပြုနိုင်ပါတယ်။

သောကတွေနဲ့ ပွတ်တိုက်ခံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် လျှပ်စစ်အားဟာ ကောင်းကျိုးပြုမှာလား၊ ဆိုးကျိုးပြုမှာလားဆိုတာတော့ အသုံးချသူရဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်မှာပေါ့။

တချို့လူတွေက ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတဲ့ သောကဝေဒနာတွေကို အံ့ဩဖို့ စုဖွဲ့နေတဲ့ မီးတောင်တစ်လုံးလို သို့လှောင်ထားကြတယ်။

“အေး မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာထားဦးပေါ့ကွာ၊ ငါ အလှည့် ဖျာရင်တော့ သိရစေမယ်”

ဆိုတဲ့ ကြုံးဝါးသံတွေ ကြားရတဲ့အခါ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်ဓာတ် လျှပ်စစ်အားတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အန္တရာယ်ပေးတော့မယ်လို့ ချွန်တော် တွက်ဆမိပါတယ်။

၂

မင်းသိန်းစိန်

တချို့လူတွေကတော့... .

“ရှိပါစေလေ၊ ငါ့အလှည့်ကျရင်သာ သူတို့လို မပြုမူမိအောင် တရားနဲ့ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့”

ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြလေရဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို “လျှပ်စစ်ငြိမ်း” လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြား

(၁)

ဒီတစ်ခါတော့ ရုပ်မြင်သံကြား ထုတ်လွှင့်ပုံရဲ့ အခြေခံအချက်
လေး တစ်ချက်ကို ပြောပြချင်တာပါ။

ထုတ်လွှင့်ရမယ့်ပစ္စည်းက ဖမ်းယူရရှိတဲ့ အလင်းရောင်ကို မှန်
ဘီလူးကနေတစ်ဆင့် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဝင်နေတဲ့ စကရင် (Screen)
ပေါ်မှာ ပုံဖမ်းယူရတာပါပဲ။

တကယ်တော့ စကရင်လို့ခေါ်တဲ့ ပုံဖမ်းကားချပ်ဟာ ဆန်ခါ
တစ်မျိုးပါပဲ။ အဲဒီကားချပ်ပေါ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ရုပ်ပုံတွေကို ရုပ်ပုံအော်
သီကွင်လို့ခေါ်တဲ့ လေဟာ ပြွန်မီးလုံး တစ်မျိုးထဲမှာ သိမ်းဆည်းထား
လိုက်တယ်။

ပုံဖမ်းယူတဲ့ စကရင်မှာ အလွန်သေးငယ်တဲ့ ငွေမှုန်ကလေးတွေ
သန်းနဲ့ချီပြီးရှိပါတယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ စီလီယံအောက်ဆိုက်အလွှာနဲ့
ဖုံးထားတယ်။

၂

မင်္ဂလာနိဂါဏ်

အဲဒီငွေမှုန်ကလေးတွေဟာ သေးငယ်လွန်းလို့ သာမန်မျက်စိနဲ့ ကြည့်လို့မမြင်နိုင်ပါဘူး။ အလင်းရောင်သည် စကရင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ငွေမှုန်ကလေးတွေပေါ် ကျရောက်တဲ့အခါ အီလက်ထရွန်လေးတွေကို ထုတ်လွှတ်ပေးပါတယ်။

အလင်းရောင်ကျတာ အားပြင်းလေလေ အီလက်ထရွန် များများ ထုတ်လွှင့်ပေးနိုင်လေလေပါပဲ။ ရုပ်ပုံတစ်ခုလုံးကို ပုံဖမ်းကားချပ် (Screen) ပေါ်မှာ ဖမ်းယူပြီး ဆုံချက် (Focus) ထားပေးလိုက်တဲ့အခါ အီလက်ထရွန် သန်းပေါင်းများစွာဟာ စကရင်ကနေ ထွက်လာတော့တာပေါ့။

ထင်လာတဲ့ အရုပ်တွေဟာ ပြင်ညီအတိုင်း ပုံပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘဲ အစက်အပြောက်ကလေးတွေနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ အစုအဝေး ဖြစ်လာတာပါ။

ဥပမာပြောရရင် သတင်းစာ စာမျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအစက်အပြောက်ကလေးပေါင်းများစွာကို တွေ့ရမှာပေါ့။

အစက်အပြောက်ကလေးတွေဟာ အရွယ်အစား ကြီးမားပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု နီးကပ်နေပါမှ ပုံနေရာမှာ အမည်းရောင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

အစက်အပြောက်ကလေးတွေဟာ သေးငယ်ပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဝေးကွာနေခဲ့ရင် ခပ်ဖြူဖြူ ဒါမှမဟုတ် မီးခိုးရောင်လို မြင်ရပါတယ်။

ပုံမှာပါတဲ့ အစက်အပြောက်ကလေးတွေဟာ သေးငယ်လေလေ ပုံဟာ ပြတ်သားလေလေပါပဲ။

ဟာသအကြောင်းအရာ

(၂)

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ အမှတ်မထင် တုံ့ပြန်ပြောဆိုစဉ် လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံဖော်ပေးတဲ့ ပုံဖမ်းကားချပ်ပေါ်မှာ အစက်အပြောက်ကလေးအဖြစ်နဲ့ ပါဝင်နေမှာပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။

"Habit is the second nature"

"အလေ့အကျင့်ဆိုတာ လုပ်ယူရင်း လုပ်ယူရင်းက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သဘာဝပဲ" လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။

"ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ" ဆိုတဲ့ လူ့စရိုက် Character ကို ပုံဖော်ထားတာဟာ အမှတ်တမဲ့ ပြုမူမိတဲ့ အပြုအမူသေးသေးလေးတွေ (အစက်အပြောက်ကလေးတွေ) ရဲ့ အဖွဲ့အစည်းပါပဲ။

"လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘာလဲ"

လူ့ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကမ္ဘာကျော်တဲ့ စွန့်စားခန်းကြီးတွေ မလိုပါဘူး။ လူ့သန်းပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်ဖို့ အကြံကြီး ကြံနေစရာ မလိုပါဘူး။

နေ့စဉ် ကိုယ်ပြုမူကျင့်ကြံနေကျ လုပ်ရပ်လေးတွေ၊ အစက်အပြောက် သေးသေးလေးတွေကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားသွားဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ အသေးအဖွဲ့လေးပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသေးသေးလေးကိုပဲ ဖြူစင်အောင်၊ ကောင်းအောင် အမြဲထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေထိုင် လုပ်ကိုင်သွားနိုင်တဲ့လူ ရှားပါတယ်။

မင်းတင်္ဂါစန်

(၃)

လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာဟာလည်း ဒီလိုပါပဲ။
ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြုအမူ သေးသေးလေးတွေကနေ
စတင်တာပါ။

အဲဒီ အစက်အပြောက်လေးတွေ စုစည်းလိုက်တဲ့အခါမှာ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက် အဆိုးအကောင်းဟာ ပုံဖမ်းကားချပ်ပေါ်
မှာ ပုံပေါ်သလို ပေါ်လာတာပါပဲ။

ကျွန်တော် တွေးမိတာက ရိုးရိုးလေးပါ။

လူဆိုတာ အစက်အပြောက်ကလေးတွေရဲ့ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်
တယ်လို့...။

ဓာတ်စက်

(၁)

ဓာတ်စက်ကို ၁၈၇၈ ခုနှစ်မှာ သောမတ်အယ်ဒီဆင်က တီထွင်
ခဲ့တာပါ။

အဲဒီမှာ အရေးအကြီးဆုံး အခြေခံပစ္စည်းက Electromag-
net လို့ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်သံလိုက်ပါပဲ။ အယ်ဒီဆင် တီထွင်ခဲ့တဲ့ ရီပီတာ
ထို့ခေါ်တဲ့ သံကြိုးရိုက်တိရိယာဟာ လျှပ်စစ်သံလိုက်ရဲ့အောက်မှာရှိတဲ့
ဆုံလည်လက်တံနဲ့ထိပြီး ဝင်ရိုးပေါ်မှာ လည်ပတ်နိုင်တဲ့ စက္ကူပြားဝိုင်း
ပါ။

အဲဒီစက္ကူရဲ့အောက်မှာ သတ္တုပြားဝိုင်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီ စက္ကူ
ပြားဝိုင်းကို လည်ပတ်တဲ့အရှိန် အနှေးအမြန် အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ပြီး စမ်းသပ်
နေစဉ်မှာပဲ ဂီတသံစဉ်သဲ့သဲ့ကို ကြားမိပါသတဲ့။

အသံဆိုတာ တုန်ခါမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်တာကိုး။
ဒီတော့ ဆုံလည်မှာ တပ်ထားတဲ့ သံလိုက်နဲ့ စက္ကူထိတဲ့ ထိပ်ကလေးတွေ

၃၈

မင်္ဂလာနိဂါဏ်

ကို အယ်ဒီဆင်က စမ်းသပ်ကြည့်တယ်တဲ့။ ဘယ်လိုစမ်းသပ်သလဲဆိုတော့ သံကြိုးရိုက်တဲ့ သင်္ကေတ လက္ခဏာကလေးတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ လက်တံကလေးကို အဲဒီသင်္ကေတတွေထင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ပြောင်းပြန် ပြန်လှည့်ကြည့်တာ ဂီတသံကို ပိုပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားရပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် စက္ကူပေါ်မှာ အရာထင်စေတဲ့အချိန်မှာ လက်တံကို တုန်ခါစေပြီး ဂီတသံထွက်ပါလားဆိုတဲ့အသံကို အယ်ဒီဆင် ရသွားတယ်။ ဒီတော့ အယ်ဒီဆင်က ဘယ်လိုတွေးသလဲဆိုတော့...

“သံကြိုးရိုက်ကိရိယာရဲ့ လက်တံကလေးကို ကိုယ်က အသုံးပြုပြီး တုန်ခါစေခြင်းအားဖြင့် အရာထင်နိုင်မှာလား။ အဲဒီအရာကလေးတွေအပေါ်မှာ သေးငယ်တဲ့ အပ်ကလေးနဲ့ ပြန်ပြီး ခြစ်မိတဲ့အခါ အသံကို ပြန်ကြားရလေမလား”

အယ်ဒီဆင်ရဲ့အတွေးဟာ မှန်ကန်သွားပါတယ်။

အသံကို လက်ခံထားတဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ သံဖြူပြားကို အသုံးပြုစမ်းသပ်ပြီးတော့...

“မေရီမှာ သိုးကလေးတစ်ကောင်ရှိသည်”

ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ရွတ်ဆိုအသံသွင်းကြည့်ပါသတဲ့။ အဲဒီကဗျာလေးဟာ အသံသွင်းဓာတ်စက်ကနေ ပထမဦးဆုံး ပြန်ကြားရတဲ့ ကဗျာလေးပါပဲ။

(၂)

လောကမှာ ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ ကုသိုလ် (သို့) အကုသိုလ် လုပ်ရပ်ရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ကိုယ်ပဲ ပြန်လည်ခံစားရမယ်ဆိုတာ အတော်များများ ကြားဖူးနားဝ ရှိပြီးသားစကား ဖြစ်ပါတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့်

ဟာသအကြောင်းအရာအား

ပြောရရင် အားလုံးနီးပါးကလည်း ယုံကြည်လက်ခံကြတယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အဲဒီ “ယုံကြည်လက်ခံပုံ” ကို နည်းနည်းလောက် ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ချင်တယ်။ ဘယ်လို ယုံကြည်ပုံမျိုးလဲ။

ကိုယ်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို အကောက်ကြံတယ်။ ဆင်းရဲသွားအောင် ချောက်တွန်းတယ် ဆိုပါစို့။ ကိုယ်သာလျှင် ဆင်းရဲသွားမယ်။ ဒါမှမဟုတ် နောင်ဘဝမှာ ငရဲခံရမယ် စသဖြင့် အဲဒီလိုမျိုးလား။

ကျွန်တော်က အဲဒီလို မယူဆချင်ပါဘူး။

ဒီလိုတစ်မျိုးပြောင်းပြီး တွေးကြည့်ကြရအောင်။

(၃)

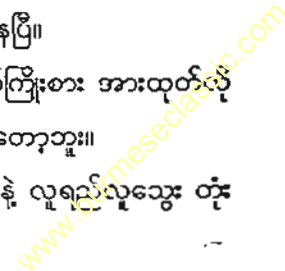
ဆိုကြပါစို့။ တီဗီ (ဒါမှမဟုတ်) ကက်ဆက်ရောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ပစ္စည်းကို မှန်မှန်ကန်ကန် မရောင်းဘဲ အဟောင်းအမြင်းတွေတို့ အရောင်တင် ဖုန်သုတ်၊ ဘူးခွံလှလှလေးထဲ ထည့်ပြီး အသစ်လို စာန်ဆောင်ရောင်းတယ် ဆိုပါစို့။

တစ်နပ်စား အကြံအတွက်တော့ သူဟန်ကျသွားပြီပေါ့။ (အလားတူပဲ နောက်ထပ် လူပေါင်းများစွာကိုလည်း သူလိမ်လို့ ရနေဦးမှာပါပဲ) ဒါဖြင့် သူပြန်ခံစားရမယ့် မကောင်းတဲ့ တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုက ဘာလဲ။

(၁) သူဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ပိုက်ဆံရနေပြီ။

(၂) ဒါကြောင့် သူ့မှာ အပတ်တကုတ်ကြိုးစား အားထုတ်လို့ စိတ်၊ တီထွင်ဖန်တီးလိုစိတ် မရှိတော့ဘူး။

(၃) ဒါကြောင့် သူဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူရည်လူသွေး တုံး

၄၀

မင်းကိုးကိုင်

လာတယ်။ ဆန်းသစ်တီထွင် တိုးတက်စေတဲ့ စိတ် (Creative Mind) မရှိတော့ဘူး။

လူမျိုးတစ်မျိုးမှာ အဲဒီလို တစ်နပ်စား ကြံတတ်တဲ့လူတွေ၊ လိမ်လည် လှည့်ဖြားချင်တဲ့လူတွေ များလာပြီဆိုရင် အဲဒီလူမျိုးတစ်မျိုးလုံးဟာ ကမ္ဘာမှာ အောက်တန်းနောက်တန်းကျသွားမှာပဲ။

အဲဒါ ကိုယ်ပြုလုပ်လိုက်တဲ့ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးဆက်ကို ပြန်ခံစားရတာပါပဲ။

လောကကြီးဟာ အသံဖမ်းစက်တစ်လုံးဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ အသံကို ကိုယ်ပြန်ကြားရတယ် မဟုတ်လား။

လောကီဂိုဏ်

(၁)

လေဘရိတ်ကို တီထွင်ခဲ့တဲ့သူက ၂၃ နှစ်သားလေး ဝက်စတင်း
ဟောက်စ် ဆိုတဲ့သူပါ။ သူဟာ နယူးယောက်ပြည်နယ်သားလေးဖြစ်ပြီး
တော့ လေဘရိတ်ကို ၁၈၇၂ ခုနှစ်မှာ တီထွင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက မီးရထားတွေကို ရပ်စေချင်ရင် အင်ဂျင်
စက်ခန်းက အချက်ပေးလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဘရိတ်ဖမ်းတဲ့လူတွေ
ဟာ ကိုယ် တာဝန်ယူတဲ့တွဲက သံဘီးကြီးတွေကို အရှိန်သေသွားတဲ့အထိ
လှည့်ပေးရပါတယ်တဲ့။

အဲဒီနည်းက သိပ်စိတ်ချရတဲ့နည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရထား
တစ်စင်း မောင်းလာတဲ့အရှိန်ဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ရုတ်တရက်
ကြီး အရှိန်သတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်ပျဲမလဲ။

အထိအခိုက် အပျက်အစီး များတတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင်

ဝက်စတင်းဟောက်စ်ဟာ လေဘရိတ်ကို တီထွင်ဖို့ စိတ်ကူးရတော့တာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ လိုက်ပါလာရင်းက ဘရိတ်မမိလို့ တိုက်ခိုက်မိတဲ့အဖြစ်ကို ကြုံလိုက်ရတာကိုး။

သူ တီထွင်လိုက်တဲ့ လေဘရိတ်ရဲ့သဘောက အင်ဂျင်စက်ကနေ ပြီးတော့ ရထားဘီးတွေနားမှာရှိတဲ့ ပစ်စတင် (Piston) ဘူးတွေကို လေဖိအားပေးလိုက်တယ်။ ရထားဘီးလီဗာတွေကို ဖိပြီး ညှစ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီဖိအားဟာ စတုရန်း တစ်လက်မကို ပေါင်ချိန် ၇၀ ရှိတယ် ဆိုပဲ။

အဲဒီလောက် များပြားတဲ့ ဖိအားနဲ့ဆိုတော့ ရထားရဲ့ ဘီးတွေဟာ အရှိန်သေပြီး ရပ်သွားတော့တာပေါ့။

လေဘရိတ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စမ်းသပ်စဉ်က ခေါင်းတွဲတစ်တွဲနဲ့ လူစီးတဲ့သုံးတွဲပါတဲ့ ရထားကလေး တစ်စင်းမှာပါ။ ရထားဟာ တစ်နာရီ မိုင် သုံးဆယ်နှုန်းနဲ့ ခုတ်မောင်းလာရင်း တောင်တစ်လုံးကိုပတ်ပြီး ကွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ လမ်းပေါ်မှာ ဗြူးခဲနဲ့ မြင်လိုက်ရတာက မြင်းလှည်းတစ်စင်း၊ သံလမ်းပေါ် ကန့်လန့်ကြီးခံလို့...။

တိုက်မိတော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။ မြင်းလှည်းကို သံလမ်းနဲ့ လွတ်အောင်မောင်းချလို့လည်း မရတော့ဘူး။ သိပ်ကို နီးကပ်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ ရထားစက်ခေါင်းမောင်းတဲ့သူဟာ ဝက်စတင်းဟောက်စ်ရဲ့ လေဘရိတ်ကို ဆွဲလိုက်တယ်။

ရထားဟာ မြင်းလှည်းနဲ့ မတိုက်မိခင် ငါးပေအကွာမှာ ရပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး လေဘရိတ်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံဟာ နာမည်ကြီးသွားတော့တာပါပဲ။

(၂)

လေဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနံ့ အရသာ မရှိ၊ အထိအတွေ့မရှိလို့ (အကြောင်းတွေထူးထူး ထူးထူး မရှိရင်) သတိမထားမိကြတဲ့ အမှတ်တမဲ့ အရာများစွာထဲက တစ်ခုပါ။

ဒါပေမယ့်(ကျွန်တော်တို့က “ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူး” လို့ ထင်ထားတဲ့) လေဟာ တကယ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိစီးလာပြီဆိုရင် အချိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း ခုတ်မောင်းလာတဲ့ ရထားကြီးတစ်စင်းကိုတောင် ရပ်သွားစေနိုင်လောက်အောင် အင်အားကြီးမားတာပဲကိုး။

တွေးကြည့်ရင် ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်တဲ့ “လေ” ကကော...။

တစ်ခါတုန်းက အမှတ်မထင် ကြုံခဲ့ဖူးတာလေးတစ်ခု ပြောပြချင်တယ်။ ကလေးလေး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ပန်းချီရုပ်စုံကားချပ်တစ်ခု ရေးခြစ်လို့ ဆေးရောင်တွေခြယ်လို့ (ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာဆိုတော့ သိပ်တော့ ပြေပြေပြစ်ပြစ် မရှိလှဘူးပေါ့)

အဲဒီအချိန်မှာ ဘေးက ဖြတ်သွားတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ (ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းပါ) က ဘာလှမ်းပြောလိုက်သလဲဆိုတော့...။

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဘာတွေဆော့နေတာလဲ။ သွားစမ်း ကြီးလာရင် ဆိုက်ကားနံပါတ် ရေးစားမယ့်ကောင်” တဲ့။

အဲဒီစကားလုံးတွေက ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆို့နှင့်သွားစေပါတယ်။ ကလေးငယ်ရဲ့ နှလုံးသားအပေါ်မှာလည်း အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ လေဖိအားတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရစေမှာ သေချာတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိပါတယ်။

၅၆

မင်းသိန်းစိန်

(၃)

အမေရိကန် ပြဇာတ်လောကရဲ့ နာမည်ကျော်ပြဇာတ်မင်းသမီးကြီး ဟယ်လင်ဟေးစ် (Helen Hayes) ဟာ အသက် ၂၀ အရွယ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ကပြရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ဝေဖန်ချိုးနှိမ်လိုက်ကြတာများ ရစရာ မရှိဘူး။ အဲဒီ ဝေဖန်တဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့လို့ ဟယ်လင်ဟေးစ်ဟာ ပြဇာတ်လောကကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာဖို့ စိတ်ကူးနေတုန်းမှာပဲ သူ့ရဲ့မိခင်ဖြစ်သူက . . .

“သမီး လက်တွေ့အခြေအနေကို ရှောင်ပုန်းနေလို့မရဘူး။ သတ္တိမွှေးပြီး ရဲရဲရင်ဆိုင်ပါ” ဆိုတဲ့ အားပေးစကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းရဲ့ လေဖိအားကြောင့် ဟယ်လင်ဟာ ဒုက္ခတွေ့ကို ခါးစည်းခံပြီး ကမ္ဘာကျော်မင်းသမီးဘဝရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ နှုတ်ကထွက်တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းဟာ အင်မတန် အစွမ်းသတ္တိကြီးမားပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအသုံးပြုကြမှာလဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆယ်လမွန်ငါး

(၁)

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဆိုတော် ခင်ဝမ်းရဲ့ သီချင်း
လေး တစ်ပုဒ်ကို စွဲစွဲမက်မက် နားထောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

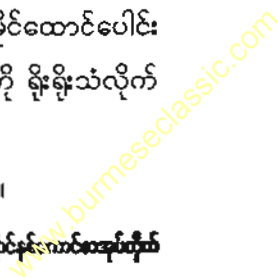
“ဆယ်လမ္မန်ငါးတို့အပြန်” တဲ့။

ကျွန်တော် အဲဒီကတည်းက ဆယ်လမ္မန်ငါးတွေကို စိတ်ဝင်စား
ခဲ့တာပါ။ ဆယ်လမ္မန်ငါးတွေဟာ ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ကြပါသလဲ။

သင့်ကို မျက်စိပိတ်ပြီး သင်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာကို
ခေါ်သွားမယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီနေရာဟာ သင့်အိမ်နဲ့လည်း မိုင်ထောင်ပေါင်း
နားစွာ ဝေးတဲ့နေရာဖြစ်တယ် ဆိုပါစို့။ ပြီးတော့ သင့်ကို ရိုးရိုးသံလိုက်
အိမ်မြှောင်လေးတစ်ချောင်း ပေးထားမယ် ဆိုပါစို့။

သင် အိမ်ကိုရောက်အောင် ဘယ်လိုပြန်မလဲ။

ရောက်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဆိုတာက သင် သွားနေတဲ့ ဦးတည်ရာအရပ်ကိုပဲ ပြတာပါ။ သင် ဘယ်နေရာရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ပြတာမဟုတ်ဘူး။ သင့်အနေနဲ့ မြေပုံတစ်ချပ် လိုပါတယ်။

မြေပုံကော၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ပါ မရှိရင် သင်ဟာ လမ်းပျောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ လူဟာ ကိုယ့်အလိုအလျောက် အသိဉာဏ်နဲ့ လမ်းကို ရှာဖွေပြီး သွားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမယ့် တချို့သော တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်တဲ့ အသိနဲ့ လမ်းကို ရှာဖွေပြီး သွားနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

ဥပမာ ဆယ်လမ္မန်ငါးတွေပေါ့။

အဲဒီငါးတွေဟာ ပစိဖိတ်အနောက်မြောက်သမုဒ္ဒရာထဲ စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်တွေထဲမှာ ပေါက်ဖွားတာပါ။ အဲဒီငါးတွေဟာ ရေချိုမြစ်ထဲမှာ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ကြတာပါ။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတဲ့အထိပေါ့။

ပြီးတော့မှ သူတို့ဟာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာကြပြီး ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း မိုင်ပေါင်းရာချီ ကူးခပ် ခရီးထွက်ကြတော့တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ပြီးအခါကျမှ သူတို့ရဲ့ မူလဇာတိဖြစ်တဲ့ မြစ်ထဲကို ပြန်လာကြတယ်။ မြစ်ရေစီးကြောင်းကို ဆန်တက်ပြီးတော့ပေါ့။ နောက်ဆုံး သူတို့ စတင်မိတ်လိုက်ရာ၊ ဥတွေဥချရာ၊ စတင်ပေါက်ဖွားရာ နေရာကို မရောက်ရောက်အောင် အခက်အခဲတွေ၊ ရေစီးကြမ်းတွေ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း ဆန်တက်ကူးခပ်ရတာ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို မူလမွေးဖွားရာဇာတိဆီကို ခက်ခက်ခဲခဲ စွန့်စွန့်စားစား ပြန်လာရတယ်ထင်သလဲ။

အဖြေဟာ ရိုးရိုးလေးပါ။ အဲဒီလို မိုင်ရာချီဝေးလံလှတဲ့ ခရီး

ကြမ်းကို ကူးခပ်လာရတာက သူတို့မွေးဖွားခဲ့ရာ၊ သူတို့ဘဝ စတင်ခဲ့ရာ အရပ်မှာပြန်ပြီး သေဆုံးချင်ကြလို့ပါပဲ။

သိပ္ပံပညာရှင်တွေကတော့ “ဒီလောက် မိုင်ပေါင်းရာချီဝေးတဲ့ အရပ်ကို ရောက်နေတဲ့ ဆယ်လမ္မန်ငါးတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ သူတို့ရဲ့ နေအိမ်ကို မှတ်မိပြီး အရောက်ပြန်နိုင်ကြသလဲ” ဆိုတာကို အဖြေရှာနေကြတုန်းပါပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ တွေးနေမိပါတယ်။

“ငါဟာ ဆယ်လမ္မန်ငါးတစ်ကောင်များလား” လို့။

အမေ့ရဲ့ ရင်ခွင်ကို ခြေစုံကန်ပြီး လူ့ဘဝရဲ့ ခရီးဝေး၊ ခရီးကြမ်းကြီးကို ထွက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

အသက်အရွယ်ကြီးပြင်းပြီး ပင်လယ်ထဲ မိုင်ပေါင်းရာချီ လွင့်နေခဲ့တယ်ပေါ့။

...

အခုတော့ ကျွန်တော် အမေ့ကို သတိရနေတယ်။

အိမ်ပြန်ချင်တယ်။

အမေ့ကိုလွမ်းတဲ့ သားဆိုးသားမိုက်တစ်ယောက်ဟာ ဆယ်လမ္မန်ငါးတစ်ကောင်လို အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်တို့ မွေးဖွားခဲ့ရာ အမေ့ရင်ခွင်မှာပဲ သေဆုံးချင်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂၁ ရာစုနဲ့ ဒိုင်နိုဆော့

(၁)

ဒိုင်နိုဆောကြီးတွေဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ဘာကြောင့် ဗြုန်းခနဲ
ပျောက်ကွယ်သွားရတာလဲဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ဖူးပါတယ်။
တစ်နေ့ . . . တဲ့။

အဲဒီနေ့ဟာ ခါတိုင်းနေ့တွေလို နေ့တွေထဲက တစ်နေ့ပေါ့။ ဒိုင်နို
ဆောကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့မနက်စာအတွက် သားကောင်တွေကို ရှာလို့
ဖွေလို့ပေါ့။ အကောင်ငယ်လေးတွေလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့
ပြေးလို့လွှားလို့။

ရုတ်တရက်ကြီး . . .

အဲဒီ မနက်ခင်းရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုဟာ ပြိုကွဲသွားတယ်။ အင်မတန်
အင်အားကြီးမားတဲ့ ငလျင်ကြီးတစ်ခု လှုပ်လိုက်သလို တောအုပ်ကြီး
တစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါသွားတယ်။ လေထဲမှာ မိုးကြိုးထစ်ချုန်းလိုက်သလို

၆

မင်းသိန်းစန်

မြည်ဟည်းသွားတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးဟာ မှောင်အတိကျပြီး ဖုန်မှုန့်တွေ တဖွဲဖွဲ ကမ္ဘာမြေပေါ် အပြည့်ကျရောက်လာတယ်။

မှောင်သထက် မှောင်လာတာနဲ့အတူ အေးစက်သထက် အေးစက်လို့ လာတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ပြေးကြသွားကြနဲ့ ယောက်ယက်ခတ် ရှုပ်ထွေးကုန်ကြပါရော။ ဒီလိုနဲ့ ကမ္ဘာမြေကို အမှောင်ထုကြီး ဖုံးလွှမ်းအုပ်ဆိုင်းနေလိုက်တာ ရက်ပေါင်းများစွာကြာသွားတယ်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ အေးစက်မှောင်မိုက်လို့ပေါ့။ ရက်တွေ၊ လတွေ ကြာညောင်းလာတော့ အပင်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အေးခဲပြီး သေကုန်ကြတာပေါ့။ အဲ... ဒါပေမယ့် အပင်အနည်းငယ်နဲ့ တိရစ္ဆာန်အနည်းငယ်ကတော့ အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ လတွေအတော်ကြာအပြီးမှာ နေရောင်ခြည်ဟာ ပြန်လည် လင်းပလာပါလေရော။

ဒီတစ်ခါကျပြန်တော့လည်း ပြောင်းပြန်။ ပူပြီဟေ့ ဆိုပြန်တော့လည်း အပူရှိန်က မတရားလွန်ကဲ ပူပြင်းလွန်းလို့ အအေးထုထဲမှာ အသက်ရှင်နေနိုင်သေးတဲ့ သတ္တဝါတွေထဲက အတော်များများဟာ သေဆုံးကြရပြန်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရာသီဥတု လွန်ကဲဆိုးရွားမှုဟာ နှစ်နဲ့ချီအောင် ကြာသွားပါလေရော။ အရင်တုန်းက တောအုပ်ကြီးဟာ အခုတော့ ကန္တာရလွင်တီးခေါင်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ ခြောက်သွေ့သွားပါတော့တယ်။ တချို့သော နေရာတွေကတော့ မိုးတွေ အများကြီး ရွာသွန်းချလိုက်တဲ့အတွက် ရေအိုင်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ဒီ... ဒါကြောင့် သဘာဝ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ပြောကြတာ...
ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

ဟာသအကြောင်အက်အေး

၉

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၆၅ သန်းကဆိုရင် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အပင်တွေနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အရေအတွက်ဟာ အခုလက်ရှိထက် “နှစ်ဆ” ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ၊ အပူအအေး အပြောင်းအလဲ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အပြောင်းအလဲဒဏ်ကြားမှာ အလိုက်သင့် မနေထိုင်နိုင်တဲ့ အပင်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ သေဆုံးပျောက်ကွယ် မျိုးတုံးသွားရတော့တာပဲ။

အဲဒီကတည်းကစပြီး ဒိုင်နိုဆောကြီးတွေဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်ကနေ ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားရတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ကမ္ဘာစက်မှု နည်းပညာသမိုင်းမှာ ၁၉ ရာစုတစ်ခုလုံးကို ဒိုင်နိုဆောကြီးများခေတ် (Age of Dinosaurs) လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီရာစုနှစ် တစ်နှစ်လုံးကို မက်ဂါဟက်လို့ခေါ်တဲ့ ကုမ္ပဏီအကြီးစားကြီးတွေ၊ စက်မှုလုပ်ငန်းကြီးတွေ၊ ကုန်သွယ်ရေး အုပ်စုကြီးတွေက ချုပ်ကိုင်ထားကြလို့ပါ။ စက်ရုံအကြီးကြီးတွေတည်း၊ ငွေပင်ငွေရင်းအကြီးကြီးတွေ မြှုပ်နှံ၊ လုပ်သားတွေအများကြီးနဲ့ ကုန်ထွင်းတွေ အမြောက်အမြား ထုတ်လုပ်ပြီး ဈေးကွက်ကို တစ်ဦးတည်းက ထွန်းမိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ ခေတ်ပေါ့။ Monopoly ခေတ်လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။

အဲဒီခေတ်မှာ ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ မဟာလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေဟာ ဒိုင်နိုဆော (Dinosaur) ကြီးတွေပါပဲ။

အခု ၂၁ ရာစုကိုတော့ ဒိုင်နိုဆောများ သေဆုံးခြင်း (Death of Dinosaurs) လို့ ခေါ်ကြပြန်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီငွေစေ့

www.burmeseclassic.com

၄

မင်္ဂလာနိဂါဇ်

အခြေအနေအမျိုးမျိုးဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ နေရာအနှံ့ ကွဲပြားဖြစ်ပေါ်နေပါပြီ။ စီးပွားရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နည်းပညာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးတည်းက လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး ချုပ်ကိုင်တဲ့ခေတ် ကုန်ဆုံးသွားပြီလေ။

သူ့နေရာနဲ့သူ၊ သူ့အမှန်တရားနဲ့သူ နေရာတစ်ခုချင်းစီကို ပိုင်ဆိုင် ရပ်တည်ခွင့်ရနေကြပါပြီ။ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်မှုမှာလည်း အမြောက်အမြား စုပြုံ ထုတ်လုပ်မှုထက် စားသုံးသူ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ စိတ်ကြိုက်ကို ပြေလည် ကျေနပ်မှုရအောင် နည်းနည်းချင်းစီ အမျိုးအစားအမျိုးမျိုး ကွဲပြားထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ စာသုံးသူ ယဉ်ကျေးမှု (Cultural of Consumer) ထွန်းကားနေပြီကိုး။

လောကကြီးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် မနေထိုင်နိုင်ရင် ဒိုင်နိုဆောကြီးတွေတောင်မှ သေဆုံးသွားရတာပဲ မဟုတ်လား။

ဟာသအကြောင်းအကိစ္စ(၁)

(၁)

ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံ တယ်လီ
ဖုန်းလာသောကြောင့် မန်နေဂျာက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ဘာဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မက အထပ်နံပါတ် (၁၀)၊ အခန်း (၁၀၁၈) မှာ တည်းနေ
တဲ့သူပါ။ အဲဒါ ကျွန်မအခန်းနဲ့ကပ်လျက် ဟိုဘက်တိုက်ကလူအကြောင်း
ပြောချင်လို့”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုဒင်း အဲဒီလူက သူ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားမပါဘဲ ကိုယ်
ထူးတီး လျှောက်သွားနေတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မအခန်းကကြည့်ရင် အတိုင်း
ဘား မြင်နေရတာ . . . ကျွန်မ သိပ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။
သူတို့ တားမြစ်ပေးပါ”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက တိုင်ကြားသူ အမျိုးသမီးကြီးထံသို့ ချက်ချင်း အရောက်သွားလိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်တော့်ကို ပြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့လူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်တိုက်မှာရှင် တွေ့လား၊ သူ လျှောက်သွားနေတာ”

“ဪ ဘာဖြစ်လဲဗျာ၊ ဒီကနေကြည့်ရင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပေါ် ပိုင်းကိုပဲ မြင်ရတဲ့ဥစ္စာ။ ခါးအောက်ပိုင်းကို မြင်ရတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာ မမြင်ရဘူး ဟုတ်လား။ လာစမ်းပါ. . . ဟောဒီစားပွဲ ခုံပေါ်က တက်ကြည့် တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်ရတယ်”

(၂)

ထိုဟာသကို ဖတ်ပြီးသောအခါ “ဒီပြဿနာမှာ ဘယ်သူ့ဘက်က လွန်တာလဲ” ဟူသည့်အတွေး ပေါ်လာသည်။ နောက် ပြုံးမိသည်။

ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးပါ။

“ပြဿနာက ဘာလဲ” ဆိုသည်ကို အရင် စဉ်းစားရဦးမည်ဖြစ် ပါသည်။ သူ့အခန်းထဲတွင် သူ ဝတ်လစ်စားလစ်ဖြင့် လျှောက်သွားနေသူ က ပြဿနာလား။ စားပွဲခုံပေါ်တက်ကြည့်သည့် မိန်းမကြီးက ပြဿနာ လားဟု အရင်စဉ်းစားရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်ကို သင် နားလည်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကမ္ဘာသည် ပြဿနာများ၏ကမ္ဘာ ဖြစ်၏။ မေးခွန်းများ ၏ ကမ္ဘာဖြစ်၏။ (၁) ကျွန်တော်တို့ ဖန်တီးလိုက်သော ပြဿနာများ ရှိသည်။ (၂) ကျွန်တော်တို့နှင့် အခြားသူများ ဆက်ဆံရေးအရ (လိုအပ် ချက်အရ) ပေါ်ပေါက်လာသောပြဿနာများရှိ၏။ (၃) လောကသဘာဝ အလျောက် သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ပေါ်နေသောပြဿနာများ ရှိသည်။

အမှတ် (၁) အမျိုးအစားပြဿနာများကို ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာ ဖန်တီးသူ ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၂) အမျိုးအစား ပြဿနာများသည် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးခြင်း (သို့မဟုတ်) တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အဖြေရှာမည်။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်သော ရလဒ်များ ဖြစ် ပေါ်လာစေရန် တီထွင်ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာများ ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၃) အမျိုးအစား ပြဿနာများမှာမူကား သူ့သဘောသူဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်း (ယောနိသောမနသီကာရ) ထားရှိရမည့် ပြဿနာများ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပြဿနာများသည် ‘ဒုက္ခ’ များ မဟုတ်ကြပါ။

(၃)

“ဒုက္ခပါပဲ ဒုက္ခပါပဲ”ဟု ကျွန်တော်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ညည်းညူ တတ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အသေအချာ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သော အခါ ကျွန်တော်တို့က ‘ဒုက္ခ’ ကို စားပွဲပေါ်မှ တက်ကြည့်နေကြသည်က ချားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအရပ်အဝန်း (၂)

(၁)

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်သည် လက်သမားဆရာဆီ
ရောက်လာပြီး အလုပ်တစ်ခုအပ်သည်။

“ရေတွင်းထဲ ဆင်းချင်လို့ဗျာ။ အဲဒါ လှေကားတစ်ခုလောက်
လုပ်ပေးစမ်းပါ”

လက်သမားဆရာက သုံးရက် ချိန်းလိုက်၏။ သုံးရက်မြောက်
သောနေ့တွင် ထိုသူရောက်လာပြန်သည်။ လက်သမားဆရာက သူလုပ်
ထားသော လှေကားကို ပြ၏။ ထိုသူက လှေကားကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်
လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နောက်တာလား”

“ဗျာ၊ ဘာနောက်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားမှာထားတဲ့အတိုင်း လှေကား
လုပ်ပေးထားတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ ကျွန်တော် မှာထားတာက ရေတွင်းထဲ ဆင်းဖို့ လှေကား၊ အခု ခင်ဗျားလုပ်ထားတာက အပေါ်တက်တဲ့ လှေကား”

(၂)

ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ရလောက်သော ဟာသတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါ။ ဝိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ပြုံးရသော ဟာသမျိုး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ကတော့ ထိုဟာသကို မကြာခဏ ပြန်ပြန်တွေးမိပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပြုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

လှေကားဆိုတာ ဘာလဲ...? လှေကားတစ်ခုသည် အပေါ် တက်ရန် အသုံးပြုဖို့ (သို့မဟုတ်) အောက်ဆင်းရန် အသုံးပြုဖို့ ရည်ရွယ် ချက် တစ်ခုတည်းသက်သက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကိရိယာအဖြစ် ယူဆ ထားသူ တစ်ယောက်အကြောင်းကို ထိုဟာသက သရော်ထားခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်၏။ အဲသည့် ရယ်မောစရာ အတွေး၏နောက်ကွယ်တွင် အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီး ပုန်းအောင်းကွယ်လျှိုးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရပါသည်။

စောစောက မေးခွန်းကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်မေးရပါဦးမည်။
လှေကားဆိုတာ ဘာလဲ...?

လှေကားဆိုသည်မှာ ကိရိယာတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ အပေါ်လည်း တက်၍ရပါသည်။ အောက်လည်း ဆင်း၍ရပါသည်။ လှေကားတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ‘တက်ခြင်း’ ကိုကော ‘ဆင်းခြင်း’ ကိုပါ ဖန်တီး၍ရပါသည်။

အကယ်စင်စစ် ‘တက်ခြင်း၊ ဆင်းခြင်း’ ဟူသော အကျိုးရလဒ်

သည် လှေကားနှင့်မဆိုင်ပါ။ လှေကားကို အသုံးချသူနှင့်သာ ဆိုင်ပါ သည်။

(၃)

“လောကဆိုသည်မှာ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ တုံ့ပြန်ချက်သာလျှင် ဖြစ်သည်”

... ဟု တစ်ခါက ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူး၏။ ယခု အသတ် အရွယ် ရလာလေလေ ထိုအမြင်သည် ပို၍ ခိုင်မာလာလေလေ ဖြစ်ပါ သည်။ သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို၊ သင့်မိတ်ဆွေကို၊ သင့်ရန်သူကို၊ သင့်ချစ်သူ ကို သင်မည်သို့ တုံ့ပြန်ပါသနည်း။

သည်နေရာတွင် ထပ်ဖြည့်ပြောစရာ စကားတစ်ခွန်း ရှိလာပြန် သည်။

“ဘဝဆိုသည်မှာ လှေကားတစ်ခု ဖြစ်၏”

(ပစ္စုပ္ပန်တွင် ဖြစ်စေ၊ သံသရာတွင်ဖြစ်စေ) အပေါ်ကို တက် မည်လား၊ အောက်ကို ဆင်းမည်လား? သင့်လှေကားကို သင် ဘယ်လို အသုံးချမည်လဲဆိုသည် ကိစ္စအပေါ်တွင်သာ မူတည်ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအကျဉ်းဆေး(၃)

(၁)

ကဗျာဆရာတစ်ဦးက အခြားကဗျာဆရာတစ်ဦးကို ပြောသည်။

“အခုအချိန်ထိ ဘယ်သူမှ မရေးဘူးသေးတဲ့အကြောင်းအရာကို ကဗျာဖွဲ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းအရာကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီးနောက် ဘယ်သူကမှ မရေးဖွဲ့စေချင်ဘူး။ ဘာအကြောင်း ရေးရမလဲ ဟင်” အခြားတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“လွယ်ပါတယ်။ မင်းကိုယ်မင်း အကြီးအကျယ် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် ထားတဲ့ကဗျာရေးပေါ့”

(၂)

ထိုဟာသလေးကိုဖတ်ပြီး လူတစ်ယောက်က မိမိကိုယ်မိမိ မြင်သောအမြင်နှင့် အခြားသူများက မိမိကိုမြင်သောအမြင်နှစ်ခုအကြား ထွာခြားချက်ကို တွေးမိ၏။

ကျွန်တော်သည် လည်းကောင်း၊ ခင်ဗျားသည် လည်းကောင်း၊ တခြားသူများအတွက်တော့ ဘာမှမဟုတ်ကြပါ။ အလားတူပင် ကျွန်တော် အတွက် ခင်ဗျားသည် ဘာမှမဟုတ်။ ကျွန်တော် နေ့စဉ် ဆက်ဆံနေရသော လူများစွာထဲမှ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင် ကျွန်တော်သည်လည်း ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်ပါ။ ခင်ဗျားဘဝ၏ အစက်အပြောက်များစွာတို့ အနက်မှ သိပ်မထူးခြားလှသော သာမန်အစက်အပြောက်ငယ်ကလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်တော့ “ဇာတ်လိုက်” တွေချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပြဿနာက သည်နေရာတွင် စပါသည်။

“ဒီကောင်က ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မထီမဲ့မြင် လုပ်သွားရတာလဲ၊ သေချင်ပြီထင်တယ်”

“အောင်မာ ဒီကောင်က နည်းနည်းလေး ကြီးပွားသွားတာနဲ့ ငါ့ကို မခေါ်ချင်၊ မပြောချင် ဖြစ်နေလိုက်တာ။ အေး . . . မှတ်ထား တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ ကြုံဦးမှာပေါ့” အစရှိသည့် ကြုံးဝါးသံများကို ကြားရသည့်အခါများတွင် စောစောက ဟာသလေးကို ပြန်ပြန်တွေးမိပြီး ကျွန်တော် ပြုံးဖြစ်ပါသည်။

လူတိုင်းသည် ကိုယ့်အတ္ထုကိုယ် တခမ်းတနား ကဗျာဖွဲ့နေကြ သူချည်းပင် ဖြစ်၏။

(၃)

အိုင်းစတိုင်းကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးသော ခေတ်သစ် ရူပဗေဒ သီဝရီ အပြောင်းအလဲများအကြောင်း သင် တစ်စွန်းတစ်စကြားပူးလိမ့် ကြောင်းကောင်စာအုပ်တိုက်

တွမ်တမ်သီဝရီ နောက် Dual Resonance အယူအဆမှတစ် ချွဲ ပြောင်းလဲ ဆန်းသစ်လာသည်။ The Superstring Theory, (The Superstring Theory) တတိယမြောက် အယူအဆ ဆန်းသစ်မှုတို့ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ဂျွန်ရွာ့နှင့် မိုက်ကယ် ဝရင်းတို့က တင်ပြခဲ့သည်။ ယခုနောက်ဆုံး ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် M-theory ကို အက်ဒွပ် စစ်တင်က ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။

ကျွန်တော်က ထိုသီဝရီများအကြောင်း အကျယ်တဝင့် မပြော ချင်ပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည့်အချက်မှာ ထိုခေတ်သစ် ရူပဗေဒ ပညာရှင်များ၏ စကြဝဠာအပေါ်အမြင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လက်ရှိစကြဝဠာကို . . .

(၁) အလျား၊ (၂) အနံ၊ (၃) ထူ၊ (၄) အချိန်ကာလ . . . ဟူသော အတိုင်းအတာ ဒိုင်မင်းရှင်း (Dimension) ၄ ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ ရူပဗေဒပညာရှင်များက စကြဝဠာသည် မူလတုန်းက ဒိုင်မင်းရှင်း (၁၀) ခုဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည်ဟု ဆိုကြ၏။

နောက် စကြဝဠာသည် အပြည့်ဝဆုံး အခြေအနေတွင် မရပ် ထည်နိုင်တော့ဘဲ ပြိုကွဲသွားပြီး ဒိုင်မင်းရှင်း (၄) ခုသာ ကျန်ရှိတော့ သော (လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်နေသည့်) စကြဝဠာအဖြစ်သို့ လျော့ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။

(၄)

ထိုအဖြစ်ကို ရူပဗေဒပညာရှင်များက ဆပ်ပြာပူဖောင်း (Soap Bubble) ဖြင့် တင်စား ဥပမာပြခဲ့ကြသည်။ ဆပ်ပြာပူဖောင်းသည်

ဖုန်
အကြီးမားဆုံးအရွယ်အစားဖြစ်သော အပြည့်အဝ အဖောင်းကားဆုံး
အနေအထားထိ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် ထိုအခြေအနေတွင် ကြာရှည်စွာ
ရပ်တည်မနေနိုင်။

“ဖောင်း” ခနဲ ပြိုကွဲပြီး အစိတ်အပိုင်းကလေးများအဖြစ်သို့
လွင့်စဉ်သွားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုဆပ်ပြာပူဖောင်း သီအိုရီအရ
ဓူပဗေဒပညာရှင်များက ကျွန်တော်တို့၏ ကမ္ဘာကြီးအပါအဝင် စကြဝဠာ
တစ်ခုလုံးသည် အစိတ်အပိုင်းငယ်လေးအဖြစ် ပြိုကွဲလွင့်စဉ်လာသော
စကြဝဠာ ညီမလေး (Sister Universe) ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

(၅)

သင်ကော မည်သို့ခံစားရပါသနည်း။

စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးသည်ပင် ဆပ်ပြာပူဖောင်းကလေး တစ်
လုံး ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အတ္တကိုယ် ကဗျာဖွဲ့နေကြသူများနှင့် ဆုံမိသည်အခါတိုင်း
ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဘာမှမဟုတ်ပါ။

ဆပ်ပြာပူဖောင်းကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအကျဉ်း (၄)

(၁)

“မစွတာ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို ရှင် အဓမ္မကျင့်မှာစိုးလို့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ။ ခင်ဗျားက ငါးထပ်တိုက်ပေါ်မှာ ကျုပ်က လမ်းပေါ်မှာပဲ”

“ကျွန်မ ဆင်းလာခဲ့မယ်လေ”

(၂)

မိန်းမများ၏ ပင်ကိုဗီဇများတွင် အဓမ္မကျင့်ခံလိုသောစိတ်ရှိသည်ဟူသော အယူအဆတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ပြောရလျှင် ၁၉၅၀ နှစ်များတစ်ဝိုက်ဆီက ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ပင်ဆိုင်နီနီ

ထိုအယူအဆကြောင့် စိတ်ပညာနယ်ပယ်၊ ဆေးပညာနယ်ပယ်၊ လူမှုသိပ္ပံနယ်ပယ်နှင့် တရားစီရင်ရေးနယ်ပယ် ရပ်ဝန်းအသီးသီးတွင် ချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ကန့်ကွက် ငြင်းဆန်သံတွေ ပွက်လောညံ့နေအောင် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒီအယူအဆဟာ (တရားဥပဒေရှုထောင့်ကကြည့်လျှင်) အဓမ္မကျူးလွန်မှုတွေ ပိုထွန်းကားအောင် နှိုးဆော်ပေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်” ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် ထိုအယူအဆဖော်ထုတ်သူကို တရားစွဲရန်ပင် စီစဉ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ဖက်မှ တရားပြိုင်တို့ကလည်း...

“ဒါဆိုရင် မိန်းမတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတွေ မမြင်သင့် မမြင်အပ်တဲ့နေရာတွေကို ဖော်ပြလှစ်ပြဖို့ အဝတ်အစားတွေကို တိုသထက်တိုအောင်... အရှက်ကင်းသည်ထက်ကင်းအောင် ဘာလို့ ဝတ်ဆင်လာကြသလဲ” ဟု တုံ့ပြန်ချေပခဲ့ကြသည်။ နောက်တော့ ထိုပြဿနာ မည်သို့ ပြေလည်ပြီးဆုံးသွားသလဲ မသိပါ။ (သိလည်း မသိချင်ပါ) ပညာရှင်အများစုကတော့ မိန်းမတို့၏ ပင်ကိုပီလောင် အဓမ္မအပြုခံလိုစိတ် ရှိသည်ဟူသော အယူအဆကို လက်မခံကြသည့်အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စသာ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအယူအဆသည် ယနေ့ထက်ထိတိုင် အတည်မပြုသေးသော သဘောထားတစ်ရပ် ဖြစ်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

(၃)

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအယူအဆကို လက်မခံပါ။ မိန်းမများ အနေဖြင့် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ဖော်ပြခြင်းသည် (သွယ်ဝိုက်သော နည်းအားဖြင့်) အဓမ္မရာဇဝတ်မှုများ ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အကြောင်း

ကြောင်းကောင်းအပ်တိုက်

ဟာသအကြောင်းအကံအေး

ခြင်းရာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်သည့်တိုင် သူတို့တွင် အဓမ္မပြုခံလိုစိတ် မရှိပါ။ ကျွန်တော် ယုံကြည်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် (သင်တို့ ကျွန်တော်တို့၏ မိခင်များ၊ အစ်မ၊ နှမများ အပါအဝင် မိန်းမတိုင်းနီးပါးသည်) သူ၏အလှကို တခြားသူတို့က အာရုံစိုက်ခြင်းဖြင့် ရလာသောပီတိကို လိုလားတပ်မက်ကြမည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။

သူတို့၏အလှကို တခြားသူတို့က အာရုံစိုက်လာအောင်လည်း ကြိုးပမ်းကြမည် ဖြစ်၏။ ထိုအပြုအမူကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာနိုင်သည့် ဆိုးကျိုးများ၊ ပြဿနာများကိုမူ သူတို့မေ့လျော့ကောင်း မေ့လျော့နေကြပေမည်။

(၄)

“လူတိုင်းကတော့ အဲသည်လို ဆန္ဒရှိကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။ မိမိကို တခြားသူများက ဝိုင်းပြီး အသိအမှတ်ပြုသည်ကို ခံယူလိုသောစိတ်သည် လူတိုင်းတွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ယောက်ျားမှာလည်း ရှိသည်။ မိန်းမမှာလည်း ရှိသည်။ ဘာကြောင့် မိန်းမတွေကိုမှရွေးပြီး ပြက်ရယ်ပြုကြမည်နည်း၊ နှိမ့်ချစွပ်စွဲကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် “တူညီသော လူသား” များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒဿနပညာရှင် ပလေတို (Plato) က လူ့စိတ်အခြေခံတို့ အစိတ်အပိုင်းသုံးရပ်ပါသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။

(၁) လိုအင်ဆန္ဒ

(၂) စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု

ကြောင်းကောင်းအပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

(၃) အသိအမှတ်ပြုခံလိုမှု
..... တို့ ဖြစ်ကြသည်။

(၅)

‘အသိအမှတ်ပြုခံလိုမှု’ ကို ကျွန်တော် မရှုတ်ချပါ။ သို့ရာတွင် မိမိကို တခြားသူများက အသိအမှတ်ပြုလာအောင် လုပ်ယူရာတွင် မည်သည့်နည်းလမ်းကို အသုံးပြုသလဲ? ဟူသည့် မေးခွန်းကိုသာ စဉ်းစား ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူပုံအလယ်တွင် အတင်း ခြေဖျားထောက်ပြသူများ၊ ကိုယ်ကိုယ် တိုင် စနစ်တကျ မသိနားမလည်ဘဲ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ ဝင်ပါ စွက်ဖက် တတ်သူများ ‘ငါ မှ ငါကွ’ ဟု လက်မထောင်ပြနေသူများ စသဖြင့် (လူ အများက မိမိအပေါ် အာရုံစိုက်လာအောင်) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြော်ငြာ တတ်သူများသည် ဟိရိုသြတ္တပ္ပတရားကင်းမဲ့စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထား သော မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ရှက်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအာက်ဆေး(၅)

(၁)

“အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘောလုံးအသင်း
တော်တော်ကောင်းတဲ့အသင်းပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ အသင်းပျက်သွားတဲ့
အတွက် နှမြောစရာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အသင်းပျက်သွားတာလဲ။ ကစားသမားတွေ အသက်
ကြီးသွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားအသင်းတွေက ကိုယ့်ဆီက ဘောလုံး
သမားကောင်းတွေကို ဈေးကြီးပေးပြီး ခေါ်သွားကြလို့လား။”

“မဟုတ်ဘူး။ ဘောလုံးပျောက်သွားလို့”

(၂)

အဆီအငေါ်မတည့်လှသော ဖြစ်ရပ်များကိုကြည့်ပြီး ရယ်မော
ထည်မှာ သန့်စင်လတ်ဆတ်သော ဘဝအရသာတစ်မျိုးဟု ကျွန်တော်
ခံကြည်မိပါသည်။

ပထမတွင် ပြောသူက သူ၏ဘောလုံးအသင်းကို “တော်တော်ကောင်းတဲ့အသင်း” ဟု ရည်ညွှန်းထားသောကြောင့် နားထောင်သူ၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ထင်မြင်ပစ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် အသင်းပျက်သွားပြီဟု ကြားရသည့်အခါတွင်လည်း နှမြောတသမှုကို အလိုလို ဆက်လက် ခံစားရပါသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ “ဘောလုံးပျောက်သွားလို့” ဟူသော ဘာမှမဟုတ်သည့် အကြောင်းပြချက်ကလေးဖြင့် အသင်းပျက်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အစချီထားသော “တော်တော်ကောင်းသည့်အသင်း” ဟူသည့် နိဒါန်းနှင့် ရှေ့နောက် ညီညွတ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရယ်စရာဖြစ် သွားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ နိစ္စဓူဝ တွေ့ကြုံနေရသော လူမှုမြင်ကွင်းထဲတွင် ထိုကဲ့သို့သော မျက်နှာပေါင်းများစွာကို တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ရှေ့နောက် ညီညွတ်ခြင်းမရှိသော ကိုယ်ရည်သွေး တီးလုံးပေါင်းများစွာကို ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။

သို့ရာတွင် အဓိကဇာတ်ကောင်သည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်လာ သည့်အခါ ကျွန်တော် မရယ်မောနိုင်တော့ပါ။

(၃)

“ဒီကောင်က ကြီးသာ ကြီးပွားနေတာပါ။ တကယ်က ငါလောက် အရည်အချင်းမရှိပါဘူး။ အခုနေ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က အရင် အနီး ငွေ ဆယ်သိန်းလောက်သာ ပေးကြည့်၊ ဒီကောင့်ထက်သာအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်”

လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ သူများတိုက်သော ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ရင်း အံ့ကြိတ် ကြုံးဝါးနေသည့် မိတ်ဆွေတို့ ကြည့်ကာ ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည် (သို့မဟုတ်) ရယ်ချင်နေမိသည် (သို့မဟုတ်) ဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှ မငြင်းခုံချင်တော့ပါ။ လောကတွင် သူလိုလူ ပေါင်း များစွာရှိပါသည်။ ပုဆိုးခြုံထဲက လက်သီးပြနေကြသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝင်မြင့်ကာ တကယ်တမ်း ဘာအလုပ်မှ ဖျတ်တိပတ်တိ လက်ကြောတင်းအောင်မလုပ်ဘဲ အရင်းအနှီးထုတ်ပေး ချေ့သူကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ကြီးပွားနေကြသူများကို မြင်လျှင် ခွဲတာရွဲ့ကာဖြင့် . . .

“ဒီကောင်က အရည်အချင်းမရှိပါဘူး။ ကံကောင်းလို့ ပြေးနေတဲ့ ခွေး ဟိုဒင်းဟပ်မိတာပါ”

“ဒီကောင်က သူများဆီက လူလည်ကျထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကြီးပွားနေတာပါ။ ငါက သူ့လို ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်ချင်လို့”

“ဒီကောင်က ငါ့လောက် အရည်အချင်းမရှိပါဘူး” စသဖြင့် ဆွဲရိယစိတ်ပွားကာ အတင်းအဖျင်းပြောကြ၏။ တကယ်တမ်း လောလောဆယ်တွင် သူတို့ ဘာများ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လေ့လာသင်ယူပြီးပြီ သဲဟု ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်လျှင်ကား အပြောသက်သက်မှလွဲ၍ ကျန်တာ ဘာမှမရှိ။ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ပြပြီးပြီလဲဟု မေးလိုက်လျှင်လည်း စိတ်ကူး သည် စီမံကိန်းမှလွဲ၍ နတ္ထိဗလားသက်သက်။

ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ရံဖန်ရံခါ ထိုသို့သော လူတန်းစားထဲ သွင် ပါနေတတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်တွေ့ရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုယ်လက်ရှိလုပ်နေသော အလုပ်ကို ကောင်းစွာ အားရမှုမရှိသောအခါများတွင် ဖြစ်တတ်၏။ တကယ်တော့ ဘာဆိုသည်

ကြောင်နှစ်ကောင်အုပ်တိုက်

မင်္ဂလာနိဂါ

■
မှာ ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည်သောက်ရမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
ပေးဆပ်ရမည့် အရင်းအနှီးထဲတွင် “အခြေအနေ” နှင့်အတူ “အချိန်
ကာလ” လည်း ပါဝင်ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအကျဉ်းအကျဉ်း(၆)

(၁)

ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုသို့ အလည်သွားရာမှ ပြန်လာသူတစ်ဦးက သူ၏အတွေ့အကြုံကို မိတ်ဆွေများအား ပြန်ပြောပြသည်။

“သူတို့ဆီမှာ ဘာမဆို စက်တွေကို စေခိုင်းလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးတယ်။ ခလုတ်ကလေးတစ်ချက်နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်တာဗျ”

“ကျွန်တော် တည်းတဲ့ ဟိုတယ်မှာဆို အခန်းထဲမှာ ခလုတ်ကလေးတစ်ခု တပ်ထားတယ်။ အဲဒီခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းဝရောက်လာပြီး ‘ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ဆန္ဒမှန်သမျှ ကျွန်မဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ’ လို့ ပြောတယ်ဗျ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခင်ဗျား နည်းနည်းတော့ အကြိုက်တွေ့သွားတာပေါ့”

“နည်းနည်းကြိုက်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲ၊ အခု အပြန်မှာ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့တာပေါ့”

“ကောင်းမလေးကိုလား”

“ဟင့်အင်း ခလုတ်ကို”

(၂)

အလိုရှိရာ ရခြင်းဟူသော အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် ခလုတ် တွင်ရှိသော တန်ခိုးသတ္တိစွမ်းပကားကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ခလုတ်သည် ကြားခံပစ္စည်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ‘အလို ရှိသော ဆန္ဒ’ ပိုင်ရှင်နှင့် သူ ‘အလိုရှိသည့်ပစ္စည်း’ တို့၏ကြားတွင် ဆက် သွယ်ပေးသော ဆက်သွယ်ချက်မျှသာဖြစ်ကြောင်း သာမန်စဉ်းစားဉာဏ် ရှိသူတိုင်း သိနားလည်နိုင်သည့်ကိစ္စဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဟာသဖြစ်ရပ်ပါ ဇာတ်ကောင်က ‘ခလုတ်ကို ကြားခံ ပစ္စည်းအဖြစ်’ မမြင်ဘဲ သူ့အလိုရှိရာ ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သည့် တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်သဖွယ် ယူဆနေ၏။

ထိုအဖြစ်သည် ရယ်စရာကောင်းသည်ဟု သင် ထင်ပါသလား။

ထိုသို့ဆိုလျှင် နောက်ထပ် အကြောင်းအရာတစ်ခု ကျွန်တော် ပြောပြချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်ပြောမည့်အကြောင်းအရာ၏ ခေါင်း စဉ်မှာ ပိုက်ဆံဖြစ်ပါသည်။

ပိုက်ဆံသည် တကယ်တော့ ကြားခံပစ္စည်းမျှသာဖြစ်၏။ ခလုတ် သာ ဖြစ်၏။ တန်ခိုးရှင် မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ပြောမည့်အကြောင်းအရာကို သင် ခိုပ် စားမိလောက်ပြီဖြစ်၏။ သင် ရယ်နိုင်ဦးမလားဟု ကျွန်တော် သိချင်နေ ပါသည်။

(၃)

အမှန်တကယ် ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေသောအရာမှာ

(၁) ဘဝလုံခြုံမှု

(၂) စိတ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုနှင့်

(၃) မျှော်လင့်ချက် . . . တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုအရာအားလုံး ကို ဖန်တီးသည့်နေရာတွင် ငွေကြေးပိုက်ဆံသည် ကြားခံပစ္စည်းအဖြစ် ပါဝင်လာ၏။

သို့ရာတွင် ကြားခံပစ္စည်းကို ခလုတ်ဟု မမြင်ဘဲ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် ရှိသော နတ်ဘုရားသဖွယ် သဘောထားလာသောအခါတွင်ကား ဟာသ ထဲကလို ရယ်စရာ မကောင်းတော့ပါ။ ငိုစရာ ကောင်းလာပါသည်။ စောစောက ပြောခဲ့သော အချက်အလက်များအားလုံးတွင် ပြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ဖြစ်ပွားလာပါသည်။

* ပိုက်ဆံကြောင့် ဘဝပျက်ရသူများ

* ပိုက်ဆံကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ပူဆွေးသောကရောက်ရသူများ နှင့်

* ပိုက်ဆံကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ရသူများကို သင့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့မြင်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ထိုသူများသည် ခလုတ်ကို အိတ်ထဲထည့်ယူလာသူများ ဖြစ်ကြ ၏။ ကျေးဇူးပြု၍ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး မရယ်မောလိုက်ပါနှင့်။ သင်ကိုယ်တိုင် လည်း သူတို့ထဲတွင် အပါအဝင် ဖြစ်နေနိုင်ပါသည်။

ဆရာလုပ်သည်ဟု မထင်ဘူးဆိုပါလျှင် သင့်ကို ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးလိုပါသည်။

ပိုက်ဆံရှာဖွေရာတွင် လည်းကောင်း၊ သုံးစွဲ စွန့်လွှတ်ရသော

ဗ

မင်းဒိုက်နိဇန်

အခါတွင်လည်းကောင်း မူတစ်ခုထားစေလိုပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကတော့ စောစောကပြောသည့် အချက် (၃) ချက်ကို မူအဖြစ် သတ်မှတ် ထား၏။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုမေးခွန်း (၃) ခု ပြန်မေးကြည့်ပါသည်။

ငါ ဒီပိုက်ဆံကို ရှာခြင်းအားဖြင့် (သို့မဟုတ်) ဒီပိုက်ဆံကို သုံးစွဲပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် . . .

- (၁) ဘဝလုံခြုံမှုကို ထိခိုက်နိုင်သလား။
- (၂) စိတ်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ပျက်ပြားစေနိုင်သလား။
- (၃) မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးစေနိုင်သလား ဟူ၍ ဖြစ်

ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအကံဆေး(၇)

(၁)

“သော့ခလောက် တစ်ခုလောက် ရောင်းဖို့မရှိဘူးလား။ ကျွန်တော့်
သော့ခလောက် ပျက်သွားလို့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့် သော့ခလောက်က ဖွင့်လို့ပဲရတယ် ပိတ်လို့မရဘူး”

“ဟာ ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ဟောဒီ သော့ခလောက်ယူသွား၊ ဒါ
ကတော့ ပိတ်လို့ပဲရတယ်. . . ဖွင့်လို့မရဘူး”

(၂)

အထက်ပါ ဟာသလေးကိုဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မေးခွန်း
တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။

“အမှားနှစ်ခု ပေါင်းလိုက်လျှင် အမှန်ဖြစ်သွားတတ်လား”
ဟူသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။

အမှားသည် အမှားသာဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အမှားအယွင်း တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မှန်ကန်သွားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ နိစ္စဓူဝ တုံ့ပြန်ပြုမူမှုများကတော့ အမှားကို ပြုပြင်ဖို့ထက် သူများအမှားကို ကိုယ်က လိုက်မှားနေကြပါသည်။

“အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့် ဖုံးလိုက်မယ်” ဟု ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ ဇနီးဖြစ်သူက နာနာကျည်းကျည်း ပြောသံကို ကျွန်တော် ကြားယောင်နေပါသည်။ သူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ (ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ) က အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု သတင်းကြားထားရသည်။

အိုးက အောက်ဘက်ကို ရွဲနေသည့်အချိန်တွင် စလောင်းက အပေါ်ဘက်ကို ရွဲနေလျှင်ကောဟု ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်နေလျှင်တော့ အိုးရွဲပေါ်ကို စလောင်းရွဲတင်လို့ပင်ရတော့မည်မဟုတ် ပါ။

လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်အရပ်မျက်နှာနှင့်ကိုယ် နေထိုင် ရှင်သန် ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမှားအတွက် ကိုယ့်အမှားသည် ဖြေဆေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ မျက်နှာမူရာအရပ်ချင်း မတူညီသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လူနှစ်ယောက် ပေါင်းစည်းဆက်ဆံရသည့်ကိစ္စတွင် တစ်ဖက် ဖက်က ရွဲနေပြီဆိုပါစို့။ ထိုသို့ ရွဲစောင်းနေသောအကြောင်းတစ်ခုခု (သို့မဟုတ်) အကြောင်းများ ရှိနေပြီဟု ရိုးရိုးလေးပင် တွေးကြည့်၍ ရပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ ထိုချွတ်ယွင်းချက်ကို တွေ့ အောင်ရှာပြီး ပြင်ဆင်ဖို့သာ ဖြစ်သင့်ပါ၏။

အကယ်၍ ပြင်ဆင်၍ မရနိုင်သော ချွတ်ယွင်းချက်ဖြစ်နေလျှင်

ဟာသအကြောင်းအကံသေး

လည်း စိတ်အနှောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ စွန့်လွှတ် ကျောခိုင်းလိုက်ရုံသာ ဖြစ် သည်။

“ကိုယ့်မှာ အမှားတစ်ခု အဖတ်တင်မနေတော့ဘူးပေါ့” ဟု ကျွန်တော် ပြောချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေ၏ဇနီးဖြစ်သူကို...

“နည်းနည်းကြိုးစားပြီး ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကြားက ဆက်ဆံ ရေးမှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်များ ရှိနေသလဲဆိုတာ ရှာကြည့်ပါဦး။ ပြင်ဆင် ကြည့်ပါဦး။ အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနဲ့ ဖုံးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကိုတော့ စွန့် လွှတ်လိုက်ပါဗျာ။ အဲဒီစိတ်ကူးက ခင်ဗျားအတွက်ကော ခင်ဗျားခင်ပွန်း အတွက်ပါ နှစ်ယောက်စလုံးအဖို့ အကျိုးမရှိပါဘူး။”

“တကယ်လို့ သူနဲ့ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ညှိလို့နှိုင်းလို့ ပြင်ဆင်လို့ မရတော့ဘူးဆိုရင်ကော”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း သူ့ကို အရွံ့တိုက်နေတာထက် စိတ်ကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီး တိတိလင်းလင်း ကွာရှင်းလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ကွာရှင်းလိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် လောလောဆယ်မှာ ခင်ဗျား ပူဆွေးသောက ရောက်ချင်ရောက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာတဲ့အခါမှာတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမှားအယွင်းကြီးတစ်ခု အဖတ်တင် ကျန်ရစ်နေတဲ့အဖြစ်မျိုးကနေ လွတ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် တစ်စိတ်စိတ် တွေးပြီး ဝမ်းသာရမှာပါ။”

(၃)

‘မှန်ကန်သောလုပ်ရပ်’ နဲ့ နှိုင်းယှဉ်လျှင် ‘မှားယွင်းသောလုပ်ရပ်’ သည် တစ်ဆင့်နိမ့်ကျသော အပြုအမူဖြစ်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့်

မင်းကိုးကိုင်

၁၀၀

နားလည်ထားကြ၏။

သို့ရာတွင် ထိုထက်ပိုပြီး နိမ့်ကျသော အဆင့်တစ်ဆင့်ကျန်နေ
သေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

“မိမိကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ၍ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်မှားယွင်း
သောအမှား”ထက်

“သူများမှား၍ နောက်ကလိုက်ပြီး မှားရသောအမှား” က ပိုနိမ့်
ကျသည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူထားသည်။

“ပါးရိုက်ရင် ပြန်ပြီး နားကိုက်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဟု ပြောသူများကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။

“သူတို့ကိုက်မယ့် နားရွက်ထဲမှာ နားဖာချေးတွေရှိနေရင်တော့
ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ကျွန်တော် ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးပြီး ပူပန်နေမိပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအာက်ဆေး(၈)

(၁)

အများသုံး အိမ်သာထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ကပ်လျက်ရှိနေသော အိမ်သာခန်းနှစ်ခန်းထဲတွင် လူနှစ်ယောက် အခင်းကြီးသွားနေကြ၏။ အခန်းနံရံကိုပုတ်သံကြားရသောကြောင့် တစ်ဖက်ခန်းမှလူကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ စက္ကူပါမလာလို့ဗျာ။ အဲဒါ ခင်ဗျားမှာ စက္ကူအပိုပါရင် နည်းနည်းပေးပါလား”

“စက္ကူတော့မပါဘူး၊ ခဲတံတော့ပါတယ် ယူမလားဟင်”

(၂)

သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူတော့ အဆက်အစပ်ရှိသားပဲဟု ကျွန်တော် တွေးပြီး ပြုံးမိပါသည်။

တောင်းသူက စကားတောင်းသည်။ ပေးသူက ခဲတံပေးသည်။ စာရေးဖို့ဆိုလျှင်တော့ သူပေးသည့် အကူအညီသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံ အထောက်အကူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လွဲချော်သွားသည်မှာ အကူအညီတောင်းသူအဖို့ လိုအပ်နေသည်မှာ 'ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် အသုံးပြုဖို့' ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်လူကပေးသော ခဲတံဖြင့် သူ မည်သို့ အညစ်အကြေး သန့်စင်ရမည်နည်း။

လောကကြီးတွင် 'ပေးသူ' နှင့် 'ယူသူ' နှစ်ဖက်စလုံး ဟန်ချက်ညီညွတ်မျှတဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

(၃)

မြတ်စွာဘုရား သက်ရှိထင်ရှားရှိနေစဉ်က ကောသုဗြဲပြည် ယောသကသူဌေးကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေခိုက်...

ကုရုတိုင်းတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားကြီးမာဂဏ္ဍီ၊ မိခင်မာဂဏ္ဍီ ဘဌေး မာဂဏ္ဍီနှင့် သမီးငယ် မာဂဏ္ဍီတို့ မိသားစု နေထိုင်ကြသည်။ သမီးဖြစ်သူ မာဂဏ္ဍီမှာ ကုရုတိုင်းတစ်တိုင်းလုံးတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားကြီးက မာနတက်ကာ စိတ်ကြီးဝင်နေသည်။ သူ့သမီးနှင့် လက်ဆက်ခွင့်ရဖို့ လာရောက်ကြောင်းလမ်းသူများကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်လွှတ်နေ၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပုဏ္ဏားကြီးမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်သော ကျက်သရေကို မြင်သွားပြီး 'ဤသူကား မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တည်း၊ ငါ့သမီးနှင့် လက်ဆက်သင့်သူမှာ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးဖြစ်သည်' ဟု ကောက်ချက်ချကာ မြတ်စွာဘုရားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ "သင့်အား ကျွန်ုပ်သမီးနှင့် လက်ဆက်ပေး

လိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပြန်မလာမချင်း ဤနေရာမှ စောင့်ဆိုင်းပါ" ဟု ဓာကြားခဲ့ပြီး အိမ်သို့ အလျင်အမြန်ပြန်ခဲ့၏။ နောက် ဇနီးနှင့်သမီးတို့ကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာသောအခါတွင် မြတ်စွာဘုရားက ကြွသွားတော်မူနှင့်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဖူးတွေ့ခွင့်မရတော့ဘဲ မြတ်စွာဘုရားက ကရုဏာတော်ဖြင့် ချထားရစ်ခဲ့သည့် ခြေရာတော်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဗေဒင်ပညာတတ်ကျွမ်းသော ပုဏ္ဏားမကြီးက မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေရာတော်ကို လေ့လာပြီး "ဤသူကား လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်သတ်ပြီးသူ ဖြစ်ပေမည်။ ငါတို့၏သမီးကို လက်ခံမည့်သူမဟုတ်" ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားရပြီး မိသားစုတစ်စုလုံး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ကြသည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောလိုသည်မှာ အပေးအယူကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ မာဂဏ္ဍီပုဏ္ဏားကြီး၏ ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် သူ့သမီးသည် ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားအဖို့မူ လောကီအာရုံသည် မစင်တင်ပုပ်သဖွယ် စက်ဆုပ်စရာ ဖြစ်နေပါသည်။

(၄)

ကျွန်တော်တို့ကကော လောကကြီးကို ဘာတွေပေးနေခဲ့ကြသလဲ။ ကျွန်တော်တို့၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဘာတွေပေးခဲ့ကြပါသလဲ။

ဟာသအကြောင်းအကျဉ်းချုပ် (၉)

(၁)

“ကိုယ်ကျင့်တရားဟာ တန်ဖိုးလား”

“ငွေဟာ တန်ဖိုးလား” ဟု မေးလျှင် သင် မည်သို့ဖြေမည်ကို ကျွန်တော် သိချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ယတိပြတ်ပေးစရာ အဖြေ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ ကျွန်တော် ထပ်၍ပြောပါဦးမည်။

ကျွန်တော် မသိပါ။

(၂)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယနေ့ထက်ထိ ဒဿနပညာရှင်တို့ ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သေးသော ပြဿနာသည် “ကိုယ်ကျင့်တရား” ဆိုင်ရာ ပြဿနာ များ (Ethical Problems) ဖြစ်ပါသည်။

လူသားအားလုံးသည် ထညီတညွတ်တည်း လက်ခံ သဘောတူ နိုင်မည့် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ စံနှုန်းစံထားများ မပေါ်ပေါက်နိုင်သေး ပါ။

ယခု ၂၁ ရာစုဆန်းစကလတွင်တော့ တစ်ချိန်က ခေတ်စားခဲ့ဖူးသည့် ဘင်သမ်နှင့် မီး(လ်)တို့၏ Utilitarianism ဝါဒ ပြန်လည် ထွန်းကားလာသည်ဟု ဖတ်ရပါသည်။

ထိုဝါဒအရ အပြုအမူတစ်ခု၏ ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းကိစ္စကို စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့မှု ပေးနိုင်ခြင်း၊ မပေးနိုင်ခြင်းဖြင့် တိုင်းတာ ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

အပြုအမူတစ်ခုသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းမြေ့မှု ပေးနိုင်ပါက ထိုအပြုအမူသည် 'ကောင်းသောအပြုအမူ' ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ လူများများကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်လေလေ ထိုအပြုအမူသည် ကောင်းလေလေ ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူသားများအားလုံးကို စိတ်ချမ်းမြေ့မှုပေးနိုင်လျှင်တော့ ထိုအပြုအမူသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု Utilitarianism ဝါဒက ဆိုပါသည်။ ထိုဝါဒကို အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ကျွန်တော် နှစ်သက် လက်ခံထားပါသည်။

သို့ရာတွင် 'ပြဿနာများအားလုံး' ပြေလည်မသွားပါ။

(၃)

Utilitarianism ဝါဒ ထွန်းကားလာခြင်းကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာ အယူအဆများလည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး အယူအဆများလည်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ငွေကြေးနှင့်နည်းပညာ (Technology) တို့သည် လူသားတို့ကို စိတ်ချမ်းမြေ့မှု ပေးနိုင်သောအရာများ အဖြစ် နေရာယူလာကြသည်။

ငွေကြေးသည် လည်းကောင်း၊ နည်းပညာသည် လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာ နတ်ဘုရားတို့ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးပြောင်းရောက်ရှိ လာကြ၏။

(၄)

ယနေ့ခေတ်တွင် ငွေရှာရခြင်းသည် လိုလားအပ်သော အပြုအမူတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက လိုလိုလားလား လက်ခံလာကြသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာခြင်းသည် ရှက်စရာကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်တော့ပါ။ ဘုရားဟု လည်းကောင်း၊ အမြတ်ထုတ်ခေါင်းပုံဖြတ်သူဟု လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့သံများ သိပ်မကြားရတော့ပါ။

အားလုံးက ငွေကို ခုံခုံမင်မင် ရှာလာကြသည်။ ထိုအပြုအမူကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သင် ငွေကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရှာသနည်း။

သည်နေရာတွင် တန်ဖိုးဖြတ်ခြင်းကိစ္စ ပါဝင်လာပါသည်။ သင့်ကိုယ်သင် ငွေဖြင့်တန်ဖိုးဖြတ်မည်လား၊ ကိုယ်ကျင့်တရားဖြင့် တန်ဖိုးဖြတ်မည်လား ဘယ်အရာက ပိုပြီး ရှက်ဖို့ကောင်းပါသလဲ။

သင်နှစ်သက်ရာ ရွေးချယ်နိုင်ပါသည်။

ဟာသအကြောင်းအကျဉ်း(၁၀)

(၁)

ဖဲဝိုင်းတွင် ကစားနေသော တပည့်ဖြစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသော
ကြောင့် ဆရာက တပည့်၏ကျောကို ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် တပည့်ကို မေးလိုက်၏။

“မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် အပြစ်ပေးရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ဆရာ၊ စပိတ်တစ်ကို ပစ်ရမယ့်အစား ကွင်းကိုပစ်
လိုက်မိလို့ပါ”

(၂)

အဲဒီဟာသကိုဖတ်ပြီး ဘယ်လိုအတွေးမှန်း ရလာသလဲလို့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ စဉ်းစားမိတာက မိုးမိုးလေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ “အမှားဆိုတာ ဘာလဲ?” လို့ သေသေချာချာ
သိကြရဲ့လားဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။

လူယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း အစကတည်းက ယနေ့အထိ ကျွန်တော် တို့ဟာ အမှန်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အမှားဆိုတာ ဘာလဲလို့ ငြင်းခုံ ဆွေးနွေး တွေးခေါ်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ ငြင်းခုံဆွေးနွေးမှုရဲ့ ကွဲပြားခြားနားချက်ဟာ . . .

- * မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အမှန်/အမှား သတ်မှတ် ချက် စံ နဲ့
- * လူ့အဖွဲ့အစည်း အလုံးစုံအတွက် အမှန်/အမှား သတ်မှတ် ချက် စံ ဆိုပြီး အမြင်ထောင့် မတူညီရာက အစပြုတာ ပါပဲ။

ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်နဲ့ ကိုက်ညီလို့ 'အမှန်' ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုဟာ အများဘက်က ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ 'အမှား' တစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

လူများစုကြီးက လုပ်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဟာလည်း မိမိတစ်ဦးတည်းအတွက်ကြတော့ လက်မခံချင်စရာကောင်း လောက်အောင် ခါးသီးနေတတ်တာမျိုး ကြုံရဖူးပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘာလုပ်မလဲ? လူအများစုရဲ့ ယေဘုယျကျင့်ဝတ် ကို လိုက်နာရမှာလား။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျင့် ဝတ်အတိုင်း ဆက်ကျင့်သုံးမလား။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ အဲသည်လိုမျိုး ရံဖန်ရံခါမှာ "ရွေးချယ် မှု လမ်းဆုံလမ်းခွဲ" ပေါ်ကို ပစ်ချခံရလေ့ရှိပါတယ်။

(၃)

အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဟာသထဲမှာ . . . ။

ဆရာဖြစ်သူက . . . "ကျောင်းသားအရွယ်မှာ လောင်းကစား (ဖဲရိုက်) တာဟာ မလုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်" ဆိုတဲ့ ယေဘုယျကျင့်ဝတ် ကို သုံးပြီး 'အမှား' ဆိုတာကို သတ်မှတ်တယ်။

ကျောင်းသားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ ဒီကစားပွဲကို အနိုင်ရ ရေးအတွက် ပစ်သင့်ပစ်ထိုက်တဲ့ ဖဲကို ပစ်ရင် 'အမှန်'၊ မပစ်သင့်တဲ့ ဖဲကိုပစ်ရင် 'အမှား' လို့ သတ်မှတ်တယ်။

အဲဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါ ရယ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လွဲချော်သွားတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့အတွက်ကကော ဘယ်ဟာက ပိုအရေးကြီးပါ သလဲ။ လူအများစုရဲ့ ယေဘုယျသတ်မှတ်ချက်လား? ကိုယ်ကစားနေတဲ့ ကစားပွဲမှာ အနိုင်ရဖို့လား?

အခုရောက်ရှိနေတဲ့ (၂၁) ရာစုဦးပိုင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုင်ရာ ပြဿနာမှာ အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေကို ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် တောင်းဆိုနေပါတယ်။ ဒါကို လူမှုရေး ဗေဒပညာရှင်များကတော့ တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှု (Counter Culture) လို့ အမည်ပေးထားကြ လေရဲ့ . . . ။

(၄)

တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှု (Counter Culture) ဆိုတာ ဘာလဲ။ လူဟာ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေထိုင်ပြီး မိမိ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ကိုယ်ချမ်းသာမှုအတွက် တစ်ဘဦးတည်းကြည့်တဲ့ ဘဝ နဲ့ နေထိုင်ရမှာလား? ဒါမှမဟုတ် လူအများစုကြီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံယူပြီး ရောယိမ်းလိုက် ဘာသားယိမ်းလိုက်နဲ့ လွတ်လပ် မှု ကင်းမဲ့စွာ မျောပါ နေထိုင်ရမှာလား?

ဆိုတဲ့ အချက် (၂) ချက်အနက် ဘယ်ဟာတို့မှ မရွေးချင် တော့တဲ့အခါ (၂၁) ရာစု လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ဟာ အကျဉ်းကျလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူဟာ 'တတိယအခြေအနေ' တစ်ခုကို တောင်းဆိုလာ တော့တာပါပဲ။

အဲဒီ စိတ်အကျဉ်းကျနေတဲ့ တတိယအခြေအနေကို တန်ပြန် ယဉ်ကျေးမှု (Counter Culture) လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ လူငယ်တွေဟာ တူညီရာ... တူညီ ရာ အုပ်စုငယ်ကလေးတွေ သီးခြားထူထောင်လိုက်ကြတယ်။ (တမင် တကာကြီး ထူထောင်တာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်... ဒီလိုပဲ သွား ရင်းလာရင်း စိတ်သဘောထားချင်း၊ ခံယူချက်ချင်း တိုက်ဆိုင်သူတွေ စုမိ ဖွဲ့မိသွားကြတာပဲ ဖြစ်မှာပါ)

သူတို့အတွက် ဦးဆောင်သူတွေ မလိုဘူး။ ဗဟိုချက် မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီအစုအဖွဲ့ငယ်ကလေးတွေမှာ ပါဝင်သူတွေဟာ 'လွတ်လပ် မှု' ဆိုတာကို တော်တော်လေး (တော်တော်လေး) စားသုံးခွင့် ရကြတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအစုအဖွဲ့ငယ်လေးတွေဟာ ကြာရှည် မတည်မြဲ ကြဘူး။ ပြိုကွဲသွားလိုက်ကြ... အခြားအဖွဲ့က လူတချို့နဲ့ ဒီဘက်အဖွဲ့ က လူတချို့နဲ့ ပေါင်းမိပြီး အသစ်ဖြစ်လာလိုက်ကြ... နဲ့အားလုံးဟာ ယာယီသဘောကို ဆောင်နေတယ်။

ဒီဘက် နှစ်အပိုင်းအခြားကာလမှာ ပိုသိသာပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ အဖွဲ့ငယ်ကလေးတွေ တည်ထောင်ကြ၊ တွဲပြကြ၊ အသစ်ပုံစံတစ်မျိုး ထွန်းကားလာလိုက်ကြနဲ့ အချိန်တိုတိုအတွင်း မှာပဲ ပွဲချိစိပ်လွန်းလာတယ်။ ပူးပေါင်းတာမြန်သလို ကွဲတာလည်း မြန် လွန်းလာတယ်။

ဒါကြောင့် တန်ပြန်ယဉ်ကျေးမှုဟာ ဒိုင်းနမစ် (Dynamic) သဘော... ရွေ့လျားမှုဆန်တယ်လို့ အားလုံးက သုံးသပ်ကြတာ ဖြစ် ပါတယ်။

(၅)

ဒါဆိုရင် အမှန်/အမှား စည်းမျဉ်းကကော... ? အချိန်တိုတို အတွင်းမှာ ရွေ့လျားမှု မြန်လွန်းနေသလား။ ကျွန်တော်လည်း မဖြေတတ် တော့ပါဘူး။

သင် ပါဝင်နေတဲ့ အစုအဖွဲ့ကလေးဟာ ဘယ်လိုကစားနည်းမျိုး ကစားနေသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ဟာသအကြောင်းအရင်းဆေး(၁၁)

(၁)

“ဟေ့ကောင် ကျော်နီ၊ မင်း မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပါလား။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား။”

“အေးကွာ၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးလင်းက မိုးချုပ်တဲ့အထိ ချားရဟတ် စီးနေခဲ့လို့ပါ။”

“ဟင်... မင်းက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး တစ်နေ့ကုန် စီးရတာလဲ။”

“လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လူကို ငွေတစ်သောင်းတန် ပိုက်ဆံပေးလိုက်တာ... အဲဒီလူက သူ့မှာ ပြန်အမ်းစရာ အကြွေမရှိဘူးဆိုတာနဲ့ တစ်သောင်းဖိုးပြည့်အောင် စီးလိုက်ရတယ်ကွာ။”

(၂)

‘လမ်း’ ဆိုတာ ကိုယ်က ရွေးချယ်ပြီး လျှောက်ရတာပါ။ လမ်းရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို ကိုယ်က လိုက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာမေးပွဲ မေးခွန်းလွှာ စာရွက်ပေါ်မှာ . . .

“အောက်ပါတို့အနက်မှ မှန်ကန်သော အဖြေတစ်ခုကို ရွေးချယ် ပါ” ဆိုပြီး အဖြေနေရာမှာ (က) (ခ) (ဂ) (ဃ) (င) လို့ ပေးထားတဲ့ အခါ ဖြေဆိုသူက အဲဒီ ‘ငါ’ ခုထဲကပဲ တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရမှာ ဖြစ် တယ်။

ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝဆိုတာက စာမေးပွဲမေးခွန်းလွှာတစ်ရွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဖြေဆိုတာ ပေးထားတဲ့ အချက်အလက်တွေ ထဲမှာ တင်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ (က) (ခ) (ဂ) (ဃ) (င) တွေရဲ့ အပြင် မှာ (အဲဒီဟာတွေထက်) ပိုကောင်းတဲ့ အဖြေတစ်ခုခု ရှိနေနိုင်သေး တယ်လေ။

အထက်မှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဟာသဟာ သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ဆိုပါစို့ ပေးထားချက်က နှစ်ချက်ပဲ ရှိတယ်။ ‘ပိုက်ဆံ’ နဲ့ ‘ချားရဟတ် စီးခြင်း’။ ဒါကို ဖြေဆိုသူက ဘယ်လိုဖြေသလဲ။ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ပိုက်ဆံရဲ့တန်ဖိုးကို အပြည့်အဝ ပြန်မရတဲ့အခါ အဲဒီပိုက်ဆံ တန်ဖိုးနဲ့ ညီမျှတဲ့ ‘ချားရဟတ်စီးခြင်း’ ကို ရွေးချယ် (ရယူ) လိုက်တယ်။ သင်္ချာနည်းအားဖြင့်တော့ မှန်ရင် မှန်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့မှာကျတော့ ရယ်စရာကြီး။

လူ့ဘဝမှာ ‘ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်း’ ဒီလောက်ရှား သလား။ အဲဒီ ဟာသထဲမှာ ပါဝင်တဲ့သူဟာ ပုစ္ဆာထဲမှာ အသင့်ရှိထား ပြီးသား နည်းလမ်းနှစ်ခုအနက်က တစ်ခုရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ထံ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါသွားခဲ့သူသာ ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့ ‘လမ်း’ ရှိသေးသလားလို့ မစဉ်းစား မရှာဖွေတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ကော။ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုလမ်းမျိုးတွေကိုလျှောက် နေကြပါသလဲ။ “သင်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ပြီး အသစ်ဖောက်ခဲ့သော လမ်း တစ်လမ်းအကြောင်း စာစိစာကုံးရေးသားပါ” လို့ မေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ စာမေးပွဲကျမှာ သေချာပါတယ်။

(၃)

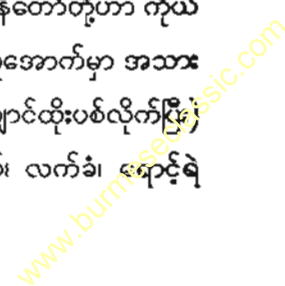
“မင်းဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ဖြစ်သင့်တာ နှစ်မျိုးကွဲလွဲနေပြီ ဆိုပါစို့။ ဒါဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အမေးခံခဲ့ရဖူးသလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း တခြားသူတွေ ကို မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီအခါ ၉၅% ရာခိုင်နှုန်းလောက်က သိပ်စဉ်းစားမနေ တော့ဘဲ . . .

“ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးမယ်”

. . . လို့ချည်းပဲ ဖြေတတ်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ? အရှုံးပေးတာ မြန်လှချည်လား. . . လို့ စိတ်ထဲက တွေးဖြစ်တယ်။

တကယ်ပဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက်လျှော ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အသင့်စောင့်နေကြတာလား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုရဲ့ ဖိစီးမှုအောက်မှာ အသား ကျလွန်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် (ကိုယ့်ဆန္ဒကို ချောင်ထိုးပစ်လိုက်ပြီး) ရသမျှလေးကိုပဲ “ဖြစ်သင့်တာ” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်၊ လက်ခံ၊ ရောင့်ရဲ ကျေနပ်လိုက်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြတယ်။

ဒါကို စိတ်မနာတတ်တော့ဘူးလား။ “ဆန္ဒပြင်းပြမှုမရှိရင် လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ” ရသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲတယ်ဆိုတာ (ခပ်နှိုင်းနှိုင်းပြောရရင်) တိရစ္ဆာန်တွေတောင်မှ နေတတ်တဲ့ အပြုခံစိတ် (Object-Nature) ပါ။

ကမ္ဘာဦးအစကနေ ယနေ့အချိန်ထိ လူတွေဟာ တီထွင်ခဲ့ကြတယ်၊ လုပ်ယူခဲ့ကြတယ်၊ လမ်းသစ်တွေ ဖောက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ‘ဖြစ်ချင်မှု’ တွေကနေ အခြေခံခဲ့တာပါ။

နွားတစ်ကောင်အဖို့ ထမ်းပိုးမှာ အတပ်ခံရပြီး ရုန်းရတာဟာ ‘ဖြစ်သင့်တဲ့အခြေအနေ’ လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... နွားမှာ ‘ဖြစ်ချင်စိတ်’ ဆိုတာမှ မရှိတာ။ သူဟာ ရွေးချယ်မှုမရှိတဲ့ ‘သက်ရှိ’ မျှသာလျှင် ဖြစ်တယ်လေ...။

ဒီလိုပါပဲ။

ရွေးချယ်မှုရှိတဲ့လူတွေက ပေါင်မုန့်ကိုစားတယ်။ ရွေးချယ်မှုမရှိတဲ့ လူတွေကိုကျတော့ ပေါင်မုန့်က ပြန်စားတယ်။

(၄)

ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲတမ်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ဦးစားပေးတယ်။ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်နဲ့ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်တယ်။ (နောက်ဆုံး ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်လို့မရတော့မှ... လျော့စွေးပေးတဲ့ အနေနဲ့... ဖြစ်သင့်တာကိုလုပ်တာ)

ဒါကြောင့်... ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ‘လူမိုက်’လို့ ခေါ်တယ်။

မှန်ပါတယ်...။

ဖြစ်သင့်တာကိုချည်းပဲ ဦးစားပေးနေတဲ့လူဟာ ... ‘လူကြောက်’

ဖြစ်ချင်တာကိုချည်းပဲ ဦးစားပေးနေတဲ့လူဟာ... ‘လူမိုက်’ ပါ။ ကဲ... ဘာလုပ်ကြမလဲ...? လူ့ဘဝမှာ ‘ရွေးချယ်စရာနည်းလမ်း’ ဒီလောက်ရှားသလား။

(၅)

ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်မရအောင် ပိတ်ဆို့နေတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုမှာ ဇွတ်တိုးရင် ‘လူမိုက်’ ဖြစ်သွားမယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူ အနှံ့ပေးလိုက်ရင်လည်း ‘လူကြောက်’ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ‘လမ်းအသစ်’ ရှာဖွေ လိုအပ်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဖြစ်သင့်တာ (x) နဲ့ ဖြစ်ချင်တာ (y) ဆိုတဲ့ ပြင်ညီဝင်ရိုး (x, y) ကိုပဲ စဉ်းစားနေကြတော့မှာလား။ အဲဒီ (x) နဲ့ (y) ကို ထောင့်မှန်ကျ မြတ်သန်းမယ့် နောက်ထပ်ဝင်ရိုးအသစ်တစ်ခုကို မရှာဖွေကြတော့ဘူးလား။

အဟောင်းအတိုင်း ရှိပြီးသား (x, y) ကိုပဲ စဉ်းစားနေတုန်းက အတွေးဟာ စာမျက်နှာပြင်ညီအတိုင်း ပြန့်နေတဲ့ Two Dimensions (မျက်နှာစာနှစ်ဖက်) တွေးခေါ်မှုဖြစ်တယ်။ အလျားနဲ့ အနံပဲရှိတယ် ဆိုပါတော့။

အခု (၂၁) ရာစု တွေးခေါ်မှုပုံစံကတော့ အလျားနဲ့ အနံအပြင် နောက်ထပ် မျက်နှာစာဖြစ်တဲ့ အမြင့် (z) ဆိုတဲ့ အထက်အောက် သဘောပါ ပါဝင်လာပါတယ်။ ထုထည်ရှိလာပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

ကဲ... မျက်နှာစာအသစ်တွေကို ဆက်လက် ရှာဖွေ တည်

၁၂

မင်းကိုရင်

ဆောက်ကြရအောင်ပါ။ (၂၁) ရာစု အတွေးအခေါ်ဟာ ထုထည်ရှိတဲ့
(Three Dimensions) ပုံစံဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အတွေး ဒိုင်မင်းရှင်းအသစ် ရှာဖွေနိုင်မှသာ 'လူတော်' ဖြစ်
လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ဟောဒီခေတ်အတွက် သင့်တော်သောလူလို့
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိုက်ပါရစေ။

ဟာသအကြောင်းအာက်ဆေး(၁၂)

(၁)

ဗေဒင်လာမေးသူကို ဗေဒင်ဆရာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အသက် ၅၀ အရွယ်အထိ ပိုက်ဆံ မလောက်ငှတဲ့ အဖြစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်. . . ဗျ”

“နောက်တော့ကော. . . ”

“နောက်. . . ကျင့်သားရသွားမယ်”

(၂)

‘အဆိုး’ တွေ ကုန်ဆုံးသွားပြီးရင် ‘အကောင်း’ လာတော့မှာပဲ လို့ ယူဆထားတတ်ကြတာက သမားရိုးကျ အတွေးအခေါ်ပါ။ အဲဒါနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်တဲ့လူတွေဟာ အကောင်း ဘယ်တော့လာမလဲ? လို့ ထိုင်ပြီး မျှော်လင့်နေတတ်ကြတယ်။ လက်ရှိ ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ အဆိုးတွေ မြန်မြန်ကုန်ဆုံးပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းနေတတ်ကြတယ်။

အဲဒီလို 'ရောက်မလာသေးတဲ့ အကောင်း' ကို ထိုင်ပြီး မျှော်လင့် ဆုတောင်းနေတဲ့လူတွေနဲ့ လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဒုက္ခကို ကျင့် သားရ ယဉ်ပါးအောင် ခံနိုင်ရည်စိတ်ရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုမို ထောင်တဲ့လူ၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးရဲ့ အရေအတွက်က ပိုများသလဲ?

ပြီးတော့... အဲဒီ လူနှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတဲ့အနက် ဘယ်သူက ပိုပြီး အရာရောက်မယ်ထင်ပါသလဲ။

အဖြေက ရိုးရိုးလေးပါ။

'နွေရာသီကျောင်း နှစ်လပိတ်ရင် ပျော်ရတော့မှာပဲ' လို့ တွေး ပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်ကို မျှော်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်း တက်နေတဲ့ ရက်တွေအတွင်းမှာပဲ စာတွေသင်ယူရင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရင်း၊ လေ့လာဆည်းပူးရင်း ပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ကျောင်းသားတစ် ယောက်။

အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်ပါ။ ဘယ်သူက ပိုပြီး ပညာ ထူးချွန်မယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ သိသာနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ဒါပဲလေ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့ တက်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မတက်ချင်သည်ဖြစ်စေ တက်နေရတဲ့ စာသင်ကျောင်းတစ်ခုပဲ။ စာကျက် ရတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ... ဒဏ်ပေးခံရမယ့် ဒုက္ခတွေကို ဘယ်သူ့မဆို မလွှဲမရှောင်သာ ကြုံရမှာပါ။

အဲဒီ 'အဆိုး' တွေ ကုန်ဆုံးသွားမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုကို ခင်ဗျားမျှော်လင့်ပြီး တငေးငေး စောင့်နေမှာလား?

ဒါမှမဟုတ်... အဲဒီ 'အဆိုး' တွေကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သင်ယူရင်း ပျော်ရွှင်တတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာလား?

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

(၃)

ဂွယ်ထည်က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ရှိပါတယ်။

"နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တက်လိုက် ကျလိုက် ပြန်တက်လာလိုက် ဖြစ်နေ တဲ့ ဒီရေတွေကို အောင်နိုင်သူသာလျှင် ဘဝတည်မြဲမှု + လွတ်လပ်မှုနဲ့ ထိုက်တန်တယ်... " တဲ့။

ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြုံနေရတဲ့ ဒီရေ ကို ဘယ်လိုအနိုင်ယူမှာလဲ?

(၄)

ကျွန်တော်တို့ဟာ မရှိဆင်းရဲမှုတွေ၊ ဒုက္ခရောက်မှုတွေကို ညည်း ညူနေမယ့်အစား အဲဒါတွေကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ရပါမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသနားလွန်/အညာတာလွန်ပြီး မသုံးဘဲချန်ထားတဲ့ ခွန်အား တွေကို ညှစ်ထုတ်ရပါမယ်။

ယေဘုယျကျကျ ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ရင်...

ကျွန်တော်တို့ဟာ မရှိလို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရတာထက် ကိုယ့်မှာရှိတာကို ထိထိရောက်ရောက် အသုံးမပြုနိုင်လို့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခရောက်ရတာ ပိုများပါတယ်။

ဒါဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပိတ်ဆို့ထားခြင်းပါပဲ။ စိတ်ကို ပိတ်ဆို့ ထားရင် နည်းလမ်းဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်တော့ သလို၊ တိုးတက်မှုဆိုတာလည်း ရှိလာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြိုင်အဝ က (ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကျမှ ရောက်လာမယ်မှန်းမသိဘဲ) တန်ဖိုး 'တစ်ရာ' ကို ထိုင်စောင့်နေမှာထက်စာရင် ကိုယ့်လက်ယမှာရှိတဲ့ 'တစ်

ဖင်ဆိုင်နီနီ

ကျပပ်' ကို ထိထိရောက်ရောက် သုံးစွဲနိုင်အောင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလိုက် တာက ပိုစိတ်ချရတယ် မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခွင့်မရတဲ့အခါ လူစိတ်က တုံ့ပြန် လာတဲ့ အတွေးအခေါ်ပုံစံနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ ပထမတစ်မျိုးက De- tachment (ပယ်တာ)၊ နောက်တစ်မျိုးက Development (တိုးတက်တာ)၊ 'D' နှစ်လုံးလို့ လွယ်လွယ်မှတ်ကြပါစို့။

'ပယ်ခြင်း (Detachment)' ဟာ စိတ်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ခြိမ်းခြံ ချွေတာလိုက်ခြင်းပါပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်။ အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရသတဏှာကို ပယ်တယ်။ ခြေ လေးချောင်းသားကို ပယ်တယ်။ အသားကို ပယ်တယ်။ မီးလွတ်စားတယ် စသဖြင့်ပေါ့။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ 'ပယ်' တာတွေ တော်တော်ခေတ်စားပါ တယ်။ အဲဒီလိုပယ်ခြင်းအားဖြင့် လက်ရှိဒုက္ခတွေ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ တစ် ချိန်ချိန်မှာ (နောင်ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ) သူ့ကို ရနိုင်သလား။ ကျွန်တော်တော့ သေသေချာချာ မသိပါဘူး။ မဝေဖန်ချင်ပါဘူး။ ဟာသ ထဲက ဗေဒင်ဆရာပြောသလို အသက် ၅၀ ကျော်ရင် ကျင့်သားရသွား မှာတော့ သေချာပါတယ်။

နောက်ထပ် 'D' တစ်လုံးကတော့ ရှင်းပါတယ်။ လက်တွေ့ကျကျ ရင်ဆိုင်မယ်... ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမယ်ဆိုရင် အကျပ်အတည်းထဲ ကနေ တီထွင်ဖန်တီးမှု ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါဟာ တိုးတက် မှု (Development) ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ၁၉၀၇ ခုနှစ်မှာပြောခဲ့တဲ့ ဟင်နရီ အဒမ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ သမိုင်းတွင် ကျန်ရစ်တာပါ။

“ပိုင်နမိုဟာ မယ်တော်မာရီကို အစားထိုးပြီ... ” တဲ့။

ဟာသအကြောင်းအရာ

(၅)

(၂၁) ရာစုဟာ 'ဝိညာဉ်တွေကို ကယ်ဆယ်ရေး' ကနေ 'လူ့အဖွဲ့

အစည်းကို ကယ်ဆယ်ရေး' အဖြစ် ပြောင်းလဲရမယ့်ခေတ်ပါ။

ဟာသအကြောင်းအကံဆေး (၁၃)

(၁)

“အန်တီ. . . ရော့ ချော့ကလက်”

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့တူရယ်”

“စားလို့ကောင်းလား အန်တီ”

“အေး၊ သိပ်ကောင်းတယ် သားရဲ့”

“ဒါဆို သားရဲ့ခွေးလေး ဘော်ဘီက ဘာဖြစ်လို့များ ပါးစပ်ထဲက ထွေးထုတ်လိုက်ရပါလိမ့်”

(၂)

အစတုန်းကတော့ ‘စေတနာနဲ့ ကျွေးတာပဲ’ လို့ အောက်မေ့ထားတာ။ ကျေးဇူးတောင် တင်လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်မှ သိရတဲ့ အဖြစ်မှန်က ခွေးပါးစပ်ထဲက ထွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ချော့ကလက်ကို လာကျွေးတာကိုး။

ရိုးရိုးလာကျေးတာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အစမ်းသပ်ခံ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို သဘောထားပြီး အရသာကိုမေးတာ။ ဘယ်လောက် စိတ်နာစရာကောင်းလိုက်သလဲလို့၊ (ဘေးက ကြားရသူတွေ ရယ်နိုင်ပေမယ့် ကာယကံရှင်အတွက်တော့ အော်ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားနိုင်လောက်တဲ့ စမ်းသပ်မှုမျိုးပေါ့)

ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ကော... ?

အဲဒီလို စမ်းသပ်ခံခဲ့ရဖူးပါသလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားလူကို အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် အသုံးချခဲ့ဖူးပါသလား။

(၃)

ကိုယ့်ရဲ့အကျိုးအမြတ်အတွက် တခြားလူကို အသုံးချတာဟာ စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ ပြစ်မှုဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီပြစ်မှုဟာ (လူ့အဖွဲ့အစည်းကို တည်ဆောက်တဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေထဲမှာ အဓိက အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့) 'ယုံကြည်မှု' ကို ဖျက်သုဉ်းသွားစေလို့ပါ။

လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့သွားပြီဆိုရင် အဲဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ရှင်သန်မှုဟာ 'သုည' ဖြစ်သွားပြီ။ ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အနာဂတ်ဟာ ဘာမှ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး။ သင်းသတ်ခံထားရတဲ့ သစ်ပင်လို တစ်စထက် တစ်စ ခြောက်သွေ့ လဲပြိုသေဆုံးသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

(၂၁) ရာစုကို အဓိက တည်ဆောက်ပေးထားတဲ့ ပင်မထောက်တိုင်ကြီး (၄) ခု ရှိတယ်လို့ ပညာရှင်များက ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့... .

(၁) မျိုးရိုးဗီဇပညာ

(၂) ကွန်ပျူတာတော်လှန်ရေး

(၃) ကွမ်တမ်ရူပဗေဒနဲ့

(၄) ယုံကြည်မှုတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

အဲဒီအထဲကမှ စတုတ္ထအချက်ဖြစ်တဲ့ လူ့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။ ကျန်တဲ့ အချက်သုံးချက်က "အတတ်ပညာ" သက်သက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ အတတ်ပညာဆိုတာ ကောင်းတဲ့ လူလက်ထဲရောက်ရင် ကောင်းကျိုးတွေကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သလို... ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့ လူတွေလက်ထဲ ရောက်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိသားစုအသိုက်အမြုံတွေကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့ လက်နက်တွေဖြစ်လာမှာပါ။

အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေ့စဉ်အမှု ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိုးရိမ်မကင်း အသက်ရှင်နေထိုင်ရတဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းရတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် ဘဝဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘယ်လောက်များ ဆိုးရွားလိုက်မလဲ။

အဲဒီလိုမဖြစ်အောင်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို အာမခံချက်ပေးနိုင်တဲ့အရာဟာ 'လူ့အချင်းချင်း ယုံကြည်စိတ်ချမှု' ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၄)

ယနေ့ လူငယ်တွေ အဓိက ခံစားနာကျင်နေရတဲ့ စိတ်ဦးနှောက်ဆိုင်ရာ ပဋိပက္ခကလည်း အဲဒါပဲဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ဖြစ်တယ်လို့ လူငယ်တစ်ယောက်က ပြောတယ်... .

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်တွေအများကြီး လုပ်ပြချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးတွေက ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ခွင့်မပေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်လိုက်ရင် ‘အမှား’ တွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ချည်းပဲ သူတို့က ထင်နေကြတယ်။ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမပေးဘဲ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေချည်းပဲ ပေးနေကြတယ်။ သူတို့ကမှ ကျွန်တော်တို့ကို မယုံကြည်တာကိုး... ” တဲ့။

ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်မေးဖြစ်ပါတယ်။

“မင်းတို့ကကော လူကြီးတွေကို ဘယ်လောက် ယုံကြည်ကြလို့လဲ” လို့ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ မျက်နှာစာနှစ်ဖက်စလုံးက ထားရှိတဲ့ အပြန်အလှန် မယုံကြည်မှုပါ။

လူကြီးတွေကလည်း ‘လူငယ်တွေဟာ အတွေ့အကြုံနဲ့ ဝမ်းစာ မပြည့်ဝသေးဘဲ ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်ချင်ကြတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အမှားများမှာပဲ။ ငါတို့လူကြီးတွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာတွေဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်မှန်း မသိကြတဲ့ မနူးမနပ်လေးတွေ’ ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်တယ်။

လူငယ်တွေကလည်း ‘လူကြီးတွေဟာ ငါတို့ကို အမှားစောင့်ဖမ်းဖို့လောက်ပဲ ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ ငါတို့ကို တိကျ ပီပြင်တဲ့ လမ်းကြောင်းလည်း ဖော်မပေးနိုင်ဘူး။ ငါတို့မှားသွားရင် ဝင်ပြီး တာဝန်ယူပေးမယ့် လူကြီးရယ်လို့လည်း မရှိဘဲနဲ့ အပြစ်တင်ဖို့ပဲတတ်တယ်’ လို့ မြင်တယ်။

အဲဒီအသံတွေဟာ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တကယ်ပဲ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ချိတ်ခတ်နေတဲ့ အသံအစစ်တွေပါ။ ဒီလိုနဲ့... ဒီလိုနဲ့... လူကြီးလူငယ် မျိုးဆက်ကွာဟမှုဟာ ပိုပိုပြီး ကျယ်ပြန့်လာပါတော့တယ်။

(၅)

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုမရှိရုံတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး။